

๗๕๖.๘๘
ค ๑๕๕ น
๖ ๓

แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยสำหรับนักศึกษาชาย
วิทยาลัยพลศึกษา

ปริญญานิพนธ์
ของ
ครองจักร งามมีศรี

๒๑ พ.ค. ๒๕๖๕

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ตุลาคม ๒๕๖๐
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177969 ห ๑๕๔

แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยสำหรับนักกีฬายาว
วิทยาลัยพลศึกษา

บทคัดย่อ
ของ
ครองจักร งามมีตรี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ตุลาคม 2530

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาย วิทยาลัยการศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วยรายการทดสอบ 4 รายการ คือ การตะเจียง บริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การชกหมัดตรงหลังเข้าในหน้า กลุ่มตัวอย่างในการหาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นนักศึกษชาย วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ จำนวน 30 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสอดคล้องกันในการให้คะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบทั้ง 3 คน ตามแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบคนที่หนึ่งกับคนที่สอง คนที่หนึ่งกับคนที่สาม และคนที่สองกับคนที่สาม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($r = 0.9689, 0.9691, 0.8532, 0.9788, 0.9743, 0.9690, 0.8345, 0.9849, 0.9588, 0.9305, 0.8906, 0.9634$ ตามลำดับ)
2. แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7561, 0.7394, 0.7794, 0.7093$ ตามลำดับ)
3. แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.8306$)

THE THAI BOXING SKILL TEST FOR COLLEGE
OF PHYSICAL EDUCATION MALE STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

KRONGJAK NGAMMEESRI

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
October 1987

The purpose of this study was to develop a Thai Boxing skill test for College of Physical Education male students. The Thai boxing skill test consisted of four items oblique kick at trunk, straight kick at trunk, oblique knee kick at trunk, and straight rear punch at face. The subjects were 30 students from Bangkok Physical Education College

After the data were statistically treated, it was found that

1. Correlation coefficients computed from the first and second raters, the first and third raters, and the second and third raters were 0.9689, 0.9691, 0.8532, 0.9788, 0.9743, 0.9690, 0.8345, 0.9849 and 0.9588, 0.9305, 0.8906, 0.9634 respectively which were significant at the .05 level.

2. Test - retest reliability coefficients of the four items were 0.7561, 0.7394, 0.7794 and 0.7093 respectively which were significant at the .05 level.

3. The validity coefficient of the Thai boxing skill test was 0.8306 which was significant at the .05 level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปัญหานี้จน
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน

..... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

..... กรรมการ

..... กรรมการ

ประกาศกฤษฎีกา

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความรู้จาก อาจารย์แผน เจริญชัย
อาจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุจินต์ ปรีชามารต ประธานและกรรมการ
ควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา ชี้แนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึก
ซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสามเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็น
อย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณ พันตรีกมล สมิเปรม คุณถาวรณ วัฒนกุล อาจารย์
สมคิด ไชยศรี ที่ผู้วิจัยเชิญมาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ขอขอบคุณ ดร. นพวรรณ โชติบัณฑ์
ดร. พงจจิต อินทสุวรรณ อาจารย์เทเวศร์ พิริยะเพณฑ์ อาจารย์สุภาพร ลอยด์
อาจารย์แสวง ศิริไพล อาจารย์ลือชา สุบรรณวงค์ อาจารย์ผาณิต นิลมาศ ที่ได้ให้
แนวคิด การวิเคราะห์ข้อมูล และช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบคุณนักศึกษ
วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ที่ช่วยเป็นกลุ่มตัวอย่าง

กฤตพระโยชนที่ทั้งมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่ กุณห์อ กุณแม่ กฐ
อาจารย์ทุกท่านที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จในครั้งนี้

จารองจักร งามมีศรี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	12
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	12
ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า	12
ข้อตกลงเบื้องต้น	13
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	13
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	24
3 วิธีดำเนินการ	25
กลุ่มตัวอย่าง	25
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	25
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	28
การวิเคราะห์ข้อมูล	28
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	29
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	31
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	31
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	37
ความมุ่งหมายในการศึกษากันคว้า	37
กลุ่มตัวอย่าง	37
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การวิเคราะห์ข้อมูล	38
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
อภิปรายผล	41
ข้อเสนอแนะ	43
บรรณานุกรม	44
ภาคผนวก	48

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงคำร้อยละของผลการวิเคราะห์การใช้ทักษะในการแข่งขันมวยไทยอาชีพ	26
2	แสดงคำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คนตามแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น	32
3	แสดงคำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2	33
4	แสดงคำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการและคะแนนรวมทุกรายการ ..	34
5	แสดงคำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยกับคะแนนรวมที่ให้จากผู้เชี่ยวชาญ	36
6	แสดงคะแนนที่ได้จากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน	63
7	แสดงคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ได้จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2	65
8	แสดงคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นที่ได้มาจากผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คน	67
9	แสดงผลการวิเคราะห์การเตะ	71
10	แสดงผลการวิเคราะห์การใช้เข่า	73
11	แสดงผลการวิเคราะห์การถีบ	75
12	แสดงผลการวิเคราะห์การหมัด	77
13	แสดงผลการวิเคราะห์การใช้ศอก	79

ภูมิหลัง

มวยไทย หมายถึงศิลปะการต่อสู้แบบมือเปล่าของชนชาติไทยที่สามารถใช้ศอก เข่า เท้า และหมัดเป็นอาวุธ (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน 2517 : 698)

มวยเป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ ที่เป็นศาสตร์เพราะเป็นวิชาการที่ทุกคนอาจจะศึกษาหาความรู้ได้เหมือนวิชาแขนงอื่น ๆ และที่เป็นศิลปะเพราะว่าศิลปะแขนงนี้มากไปด้วยกลยุทธ์และลวดลายซึ่งยากที่จะเรียนรู้ และปฏิบัติได้อย่างเจนจบ ศิลปะอย่างสูงของนักมวยคนหนึ่งยากที่นักมวยอีกคนหนึ่งจะฟังปฏิบัติสืบทอดต่อไปได้ มวยเป็นศิลปะของการต่อสู้ป้องกันตัวอย่างหนึ่งตามธรรมชาติของบุคคล ซึ่งมีการแข่งขันแพ้ชนะด้วยการชกต่อยกันอันเป็นการโจมตีจุดอ่อนของร่างกายคู่ต่อสู้ ศิลปะของมวยจึงแตกต่างกันไปตามลักษณะหรือแบบของการต่อสู้ป้องกันตัว ปัจจุบันมีมวยอยู่ 2 ชนิด คือ มวยปล้ำและมวยชก มวยชกยังแยกออกเป็น 2 แบบ คือ ชกด้วยหมัด บวกการต่อสู้ด้วยเท้า เข่า ศอก ตามแบบของมวยไทย และชกด้วยหมัดอย่างเดียวอันเป็นที่นิยมกันทั่วไปเรียกว่ามวยสากล (แสงศิริ 2520 : 1)

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวที่สามารถนำไปใช้ได้ทั้งในเชิงกีฬาและการต่อสู้จริง ๆ ศิลปะประเภทนี้มีมาแต่โบราณกาล บรรพบุรุษของชาติไทยได้ฝึกอบรมสั่งสอนลูกบุตรไว้เพื่อป้องกันตัวและชาติ บรรดาชายฉกรรจ์คนไทยได้รับการฝึกฝนมวยไทยแทบทุกคน นักบวชผู้กระตือรือร้นนามทุกคน ต้องได้รับการฝึกฝนอบรมศิลปะประเภทนี้อย่างเจนจบทั้งสิ้น เพราะการใช้อาวุธในสมัยโบราณ เช่น กระบี่ พลอง ดาบ ง้าว หอก ฯลฯ ถ้ามีความรู้วิชามวยไทยประกอบด้วยแล้วจะทำให้เกิดประโยชน์มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่การต่อสู้ติดพันประชิดตัวก็จะได้อาศัยใช้วิธีบางส่วนเข้าช่วย เช่น เข่า ศอก เท้า เป็นต้น แต่เดิมมาศิลปะมวยไทยที่มีอันเชิงสูงมักจะฝึกสอนกันในบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ หรือเฉพาะพระมหากษัตริย์และขุนนางฝ่ายทหารเท่านั้น (สงวน มีระหงษ์ 2526 : 6) และแสงศิริ (แสงศิริ 2516 : 1) ได้กล่าวว่า มวยไทยในสมัยก่อนเท่าที่ทราบจะมีการฝึกฝน

อยู่ในบรรดาหม่ทหาร เพราะในสมัยก่อนไทยเราได้มีการรบพุ่งและสู้รบกันกับประเทศเพื่อนบ้าน บ่อย ๆ การสู้รบในสมัยนั้นยังไม่มีปืนจะสู้กัน มีแต่ดาบทั้งสองมือ และมือเดียวเมื่อเป็นเช่นนั้นการ รบพุ่งก็ต้องมีการประชิดตัว คนไทยเห็นว่าการรบด้วยดาบนั้นเป็นการรบพุ่งที่ประชิดตัวมากเกินไป บางครั้งคู่ต่อสู้อาจจะเข้ามาห้ำเราได้ง่าย คนไทยจึงได้ฝึกหัดลูกถีบและเตะคู่ต่อสู้เอาไว้เพื่อ คู่ต่อสู้จะได้เสียหลักแล้วเราจะได้เลือกฟันง่ายขึ้น ทำให้คู่ต่อสู้แพ้ได้

ต่อมาเมื่อในหม่ทหารได้รับการฝึกถีบเตะแล้ว ก็เกิดมีผู้คิดมาว่าทำอย่างไรเราจึงจะ ใช้ถีบเตะนั้นมาเป็นศิลปะ สำหรับการต่อสู้ด้วยมือได้ จึงได้มีผู้ที่คิดจะฝึกหัดการต่อสู้ป้องกันตัว สำหรับการใช้แสดงเวลาในงานเทศกาลต่าง ๆ ไว้รอดชาวบ้าน และเป็นของแปลกสำหรับ ชาวบ้านเมื่อเป็นเช่นนั้นนานเข้า ชาวบ้านหรือคนไทยได้เห็นการถีบเตะแพร่หลายและบ่อยเข้าจึง ทำให้ชาวบ้านมีการฝึกหัดมวยไทยกันมากจนถึงกับตั้งเป็นสำนักฝึกกันมากมาย แต่สำนักที่ฝึก มวยไทยนั้นก็ต้องเป็นสำนักดาบที่มีชื่อดีมาก่อน และมีอาจารย์ดีไว้ฝึกสอน ดังนั้นมวยไทยในสมัย นั้นจึงฝึกเพื่อมีความหมาย 2 อย่าง คือ เพื่อไว้สำหรับสู้รบข้าศึก และเพื่อไว้ต่อสู้ป้องกันตัว นอกจากนี้ในสมัยนั้นใครมีเพลงดาบดีและเก่งทางรบพุ่งนั้น จะต้องเก่งทางมวยไทยด้วย เพราะ เวลารบพุ่งนั้นต้องอาศัยมวยไทยเข้าช่วยด้วย ดังนั้นวิชามวยไทยในสมัยนั้นจึงมุ่งหมายเพื่อที่จะ ฝึกฝนเพลงดาบ และวิชามวยไทยเพื่อที่จะให้ตัวเองเข้าไปรับใช้ชาติโดยการเป็นทหาร แต่เมื่อ หันจากหน้าสงครามแล้ว ก็จะมีการชกมวยกันเพื่อความสนุกสนาน และมีการพนันกันระหว่าง นักมวยที่เก่งจากหมู่บ้านหนึ่ง กับนักมวยที่เก่งจากอีกหมู่บ้านหนึ่งมาชกกันในหน้าที่มีงานเทศกาล หรือเกิดมีการทำหายกันขึ้นและมีการพนันขันต่อกัน มวยในสมัยนั้นชกกันด้วยหมัดเปล่า ๆ ยังไม่มี การคาดเชือก

ในสมัยกรุงศรีอยุธยา ประมาณ พ.ศ. 1893 - พ.ศ. 2310 ตลอดเวลาที่กรุงศรีอยุธยา เป็นราชธานีอยู่ 417 ปี มีพระมหากษัตริย์ปกครอง 33 พระองค์นั้น เต็มไปด้วยการทำสงคราม และมีเหตุการณ์ไม่สงบเรียบร้อยอยู่อีกมากมาย เฉพาะสงครามครั้งใหญ่ ๆ มีที่พอจะรวบรวมได้ มี 39 ครั้ง ดังที่กล่าวมาแล้ว ดังนั้นทั้งพระมหากษัตริย์และราษฎรของไทยสมัยนั้นจำเป็นจะต้อง ฝึกหัดศิลปะมวยไทยและยุทธวิธีทางการทหารเพื่อป้องกันประเทศชาติตลอดเวลา เพราะเชื่อว่า ศิลปะมวยไทยและยุทธวิธีเป็นศิลปะการต่อสู้เพื่อป้องกันตัว ซึ่งทหารทุกคนต้องฝึกฝนรู้ทันกับการ

ใช้อาวุธดาบ หอก และมีค้อน เพื่อให้การรบสำเร็จยิ่งขึ้น ซึ่งก็เป็นที่ยอมรับว่ามวยไทยมีส่วนในการกอบกู้อิสรภาพบ้านเมือง ในสมัยของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ปี พ.ศ. 2127 ซึ่งพระองค์ทรงเชี่ยวชาญทางการรบในอาวุธและมวยไทยยิ่งนัก

จากการศึกษาประวัติศาสตร์กฎหมายไทยพบหลักฐานที่บ่งบอกว่าคนไทยได้ใช้ศิลปะมวยไทยในการทหาร การต่อสู้ป้องกันตัว และการแข่งขันชกมวย หลักฐานที่พบในกฎหมายตราสามดวง พระอัยการเบ็ดเสร็จ 117 มาตราหนึ่ง ซึ่งกฎหมายนี้ได้ตราขึ้นใช้ใน พ.ศ. 2158 สมัยแผ่นดินสมเด็จพระเอกาทศรถ ได้พบหลักฐานที่บ่งบอกความผิดโทษฐานทะเลาะวิวาท คำตีโดยใช้วัยวะต่าง ๆ ตามแบบมวยไทย เช่น ทะะ เข้า ถอก ต่อย ปล้ำ ในกฎหมายมังรายณ์หรือมังรายณ์เก่าสตร์ ลักษณะวิวาท พ.ศ. 2230 จึงเป็นที่เชื่อได้ว่าคนไทยได้หัดมวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวและมีการแข่งขันชกมวยกันมาตั้งแต่ก่อนสมัยกรุงศรีอยุธยาอย่างแน่นอน

หลักฐานที่พบเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬามวยไทยและการฝึกซ้อมมวยไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยาก็คือ พระสรรเพชญ์ ที่ 8 หลวงสรศักดิ์หรือขุนหลวงสรศักดิ์ พระเจ้าเสือ ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์องค์หนึ่งของกรุงศรีอยุธยา ได้ปลอมพระองค์เป็นนายเตื่อ ไปชกมวยตามงานวัดกับชาวบ้านบ่อยครั้ง และทรงชนะคู่ต่อสู้เสมอพระเจ้าเสือมีนายเลือกต่าง ๆ มากมายซึ่งนายเลือกเหล่านี้ล้วนแต่คัดเลือกเอามาจากนักมวยฝีมือดี กล้าหาญ อดทน รูปร่างลำสัน แข็งแรง มีการฝึกหัดมวยไทยในพระราชวังเสมอ

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาครั้งเสียกรุง ปี 2310 ลุคี่พระนายกอง แม่ทัพค่ายโพธิ์สามต้นของพม่าได้กวาดต้อนเชลยชาวไทยไปไว้ที่กรุงอังวะเป็นจำนวนมาก และในบรรดาเชลยก็มีนักมวยไทยมากมายหลายคน รวมทั้งนายขนมต้มยอดมวยไทยด้วย (ลือชา สุปรรณพงษ์ 2527 : 2) นายขนมต้มเป็นคนไทยคนหนึ่งที่ถูกพม่าก๊อไปอยู่ที่เมืองอังวะ ในพงศาวดารกล่าวว่า เมื่อพระเจ้าอังวะโปรดให้ปฏิสังขรณ์ และก่อสร้างเสริมพระเจดีย์เกศธาตุในเมืองร่างกุ้งเป็นการใหญ่ ครั้นงานสำเร็จลงในปี พ.ศ. 2317 พอถึงวันฤกษ์งามยามดี ตรงกับวันที่ 17 มีนาคม จึงโปรดให้ทำพิธียกฉัตรใหญ่ขึ้นไว้บนยอดเป็นปฐมฤกษ์ ได้ทรงเปิดงานมหกรรมฉลองอย่างมโหฬาร พระเจ้าแผ่นดินพม่าทรงใคร่จะได้ทอดพระเนตรฝีมือของนักมวยไทย จึงโปรดให้จัดการเปรียบเทียบพม่ากับนักมวยไทย ไทยได้คัดเลือกนายขนมต้มออกมาเป็นตัวแทน

ผลปรากฏว่านายขนมต้มใช้ศิลปะมวยไทย ตะ ต่อย ขึ้นเข้า ลงกอก ทำเอานักมวยพม่าลงนอนดินพ่ายแพ้ไปถึงสิบคน พระเจ้าอังวะทอดพระเนตรยกพระหัตถ์ทูลพระอูระ ตรีสสร เสริญฝีมือนายขนมต้ม กษัตริย์โจนักเลงผู้รักการต่อสู้ตรัสชมเชยตามที่พงศาวดารไทยกับพม่าจารึกไว้ สอดคล้องต้องกันว่า "คนไทยตัวเล็กแต่มีภัยร้ายรอบตัว หากมีเจ้านายดีที่ไหนจะเสียกรุงศรีอยุธยาแก่เราได้" นายขนมต้มจึงเปรียบเสมือนกับผู้เป็นบิดาของวิชามวยไทย (จรัสเดช อุทิศ 2527 : 21)

สมัยกรุงธนบุรี พ.ศ. 2310 - พ.ศ. 2325 เป็นสมัยที่มีการเตรียมกำลังเพื่อกอบกู้ประเทศชาติ ชาวไทยต่างก็แตกเป็นหลายก๊ก หลายเหล่า ทำการสะสมอาวุธ สะสมกำลังคนฝึกฝนศิลปะมวยไทยและยุทธวิธีทางทหาร และเมื่อกรุงธนบุรีได้เป็นราชธานีแล้ว ก็ยังมีการสู้รบอยู่ตลอดเวลา เพียง 15 ปี ที่กรุงธนบุรีเป็นราชธานี มีการทำสงครามถึง 13 ครั้ง สงครามบางครั้งจะต้องต่อสู้ติดต่อกันเป็นเวลานาน ดังนั้น ชาวไทยจึงต้องเป็นทหารและฝึกหัดศิลปะมวยไทยควบคู่กับการใช้อาวุธอยู่ตลอดเวลา

การดำเนินการแข่งขันชกมวยไทย จัดการแข่งขันเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน จัดเพื่อคัดเลือกนักมวยฝีมือดีไว้เป็นทหาร หรือเป็นนายเลือกและจัดการแข่งขันเป็นประเพณีนิยมสืบทอดกันมา กฎกติกาการแข่งขันก็ไม่มีอะไรมากนัก มีการคาดเชือกขณะชก สวมมงคลที่ศีรษะ ไม่กำหนดยก ไม่มีการให้คะแนน ชกกันจนกว่าจะมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดยอมแพ้ไป ชกบนพื้นดิน ไม่จำกัดรุ่น ไม่มีการเก็บภาษีอากรมหรสพ (ลือชา สุบรรณพงษ์ 2527 : 3)

ในสมัยกรุงธนบุรีได้มีหลักฐานจากโคลงยอพระเกียรติพระเจ้ากรุงธนบุรีว่า ในสมัยนี้มีการแข่งขันมวยหญิงเกิดขึ้นด้วย (ไพรัช พันธุ์ชาติรี 2526 : 2)

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น พ.ศ. 2325 มีสภาพคล้ายกับสมัยกรุงธนบุรี เพราะมีการทำศึกสงครามอยู่เป็นประจำ ดังนั้นชาวไทยจึงนิยมฝึกหัดศิลปะมวยไทยเพื่อการทหาร การป้องกันประเทศ การรักษาความสงบภายใน และการถวายอารักขาแด่พระมหากษัตริย์

จุลศักราช 1150 ปีวอกสัมฤทธิ์ศก (พ.ศ. 2331) ในรัชสมัยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช มีชาวฝรั่งเศสผู้ล่องกำปั่น สองพี่น้อง มาที่พันทนชกมวยกับคนไทย เพื่อเกียรติและศักดิ์ศรีของคนไทย สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช จึงมีรับสั่งให้

พระอนุชา สมเด็จพระราชวังบรมมหาสุรสิงหนาท รับทัพพันวางเดิมพันเป็นเงิน 50 ชั่ง (4,000 บาท) และให้จัดหานักมวยเข้าต่อสู้

สมเด็จพระราชวังบรมมหาสุรสิงหนาทราชอนุชา จึงให้หมื่นผลาญ แห่งกรม ทนายเลือก (กรม^{๕๕}ขึ้นอยู่กับกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่กำกับพวกนักมวย พวกองค์กร) ซึ่งเป็นครูมวยที่มีฝีมือ เข้าต่อสู้ที่พลับพลาใกล้โรงละครฝั่งตะวันตกวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ผลการ ก่อสู้หมื่นผลาญชนะอย่างง่ายดาย

การแข่งขันมวยไทยในกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นไม่มีการแข่งขันเป็นรุ่น ไม่มีการกำหนด อายุต่ำสุด สูงสุดของนักมวย ชกกันบนพื้นดิน ชกเป็นแบบคาดเชือกไม่สวมนวม เชือกที่คาดก็ สามารถทำเป็นรูปม้วนกันหอยได้ไม่มีการให้คะแนนชกกันจนกว่าจะมีผู้แพ้หรือยอมแพ้กันไปข้างหนึ่ง (ลือชา สุภธรรมพงษ์ 2527 : 5)

หลักเกณฑ์ในการจัดการแข่งขัน และกรรมการผู้ชี้ขาดตั้งแต่รัชกาลที่ 5 ขึ้นไปหา หลักฐานไม่ได้ แต่พอจะจับเค้าโครงเรื่องนี้ได้ในรัชกาลที่ 6 เป็นต้นมา การแข่งขันชกมวยไทย ในสมัยต่าง ๆ ซึ่งนับว่าครึกโครม และมีผู้นิยมชมชอบมาก ซึ่งพอจะแยกกล่าวได้มีอยู่ 5 สมัยด้วยกัน

1. สมัยสวนกุหลาบ ในสมัยนี้ประชาชนนิยมการชกมวย และชมการแข่งขันชกมวยกัน เป็นจำนวนมาก ๆ การชกมวยกันในสมัยนี้ยังนิยมการคาดเชือกอยู่ แต่การชกได้กำหนดจำนวน ยกไว้แน่นอนแล้ว และมีกรรมการผู้ชี้ขาดตัดสินอยู่บนเวที ซึ่งต่างกับสมัยก่อน เพราะในสมัยก่อนนั้น กรรมการผู้ชี้ขาดส่วนมากนั่งอยู่ข้างเวที และในอนาคติสัญญาให้นักมวยหยุดชกด้วยเสียงหรือนกหวีด

2. สมัยท่าช้าง ในสมัยนี้เป็นสมัยหัวเลี้ยวหัวต่อ จากคาดเชือกมาเป็นสวมนวม (พ.ศ. 2462) ได้จัดการแข่งขันขึ้นเป็นระยะเวลาพอสมควร สนามก็เลิกไป กรรมการผู้ชี้ขาด ในสมัยนี้นับว่ามีชื่อเสียงก็คือ นายทิม อติเปรมานนท์ และนายนิยม ทองชิตร

3. สมัยสวนสนุกล การจัดการแข่งขันในสมัยนี้รู้สึกว่าเป็นเจ้าของสนามได้จัดการอย่าง เข้มแข็ง และได้จัดการแข่งขันอยู่เป็นเวลากว่าสิบปี ทำให้นักมวยไทยมีชื่อเสียงขึ้นหลายคน เช่น สมาน ดิลกวิลาส สมพงษ์ เวชสิทธิ์ เป็นต้น กรรมการที่ชี้ขาดที่ทำการตัดสินในขณะนั้นและ นับว่ามีชื่อเสียงที่ควรกล่าวคือ หลวงพิพัฒน์ พลกาย นายสุนทร หวีสิทธิ์ (ครู กิมเส็ง) และนายนิยม ทองชิตร

4. สมัยหลักเมืองและสวนเจ้าเชษฐ การแข่งขันชกมวยในสมัยนั้นว่าเข้มแข็งดีมากเพราะทางราชการทหารได้เข้าจัดการเพื่อเก็บเงินบำรุงราชการทหาร คณะกรรมการและนักมวยได้ร่วมมือกันเป็นอย่างดี จึงเก็บเงินส่งบำรุงราชการทหารได้เป็นจำนวนมาก สมความประสงค์ของราชการทหาร ตลอดจนทำให้นักมวยที่มีชื่อเสียงขึ้นอีกหลายคน เช่น พล พระประแดง เท็ก สิงห์หล้า ลวลย์ วงศ์เทเวศน์ ประเสริฐ ส.ส. และทองใบ ынตรกิจ ได้จัดการแข่งขันอยู่เป็นเวลาหลายปี ได้เลิกการแข่งขันเมื่อใกล้ ๆ สงครามโลกครั้งที่ 2 กรรมการผู้ชกได้ทำการตัดสินใจเป็นประจำตลอดมานั้นมีอยู่ 3 คนด้วยกันคือ นายสังเวียน หิรัญเลขา นายเจือ จักบุรุษ นายวงศ์ หิรัญเลขา

5. สมัยปัจจุบัน ซึ่งได้ทำการแข่งขัน ณ เวทีราชดำเนิน และเวทีลุมพินี เป็นประจำทุกวันพฤหัสบดี เสาร์ อาทิตย์ และยังมีเวทีชั่วคราว เช่น เวทีกองทัพอากาศ เวทีกองทัพเรือ และตามต่างจังหวัดทุกจังหวัด การแข่งขันได้มีการแข่งขันทั้งมวยไทยมวยสากล ตลอดจนได้จัดส่งให้นักมวยต่างประเทศเข้ามาแข่งขันและจัดส่งนักมวยไทยไปแข่งขัน ณ ต่างประเทศดังในปัจจุบัน

มวยไทยเป็นกีฬาที่เก่าที่สุดของเรา และเป็นนิยมของประชาชนทุกชั้นทุกสมัย ในขั้นต้นการแข่งขันมวยไทย ไม่ได้มีกติกาเป็นลายลักษณ์อักษร แต่นายสนานยอมชี้แจงให้นักมวยคู่แข่งขันทราบถึงหลักเกณฑ์ในการแข่งขันนั้น ๆ หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อได้ใช้กันมากขึ้นก็กลายเป็นจารีตประเพณี ซึ่งใช้เป็นหลักสำหรับการแข่งขันสืบมา

พ.ศ. 2477 กระทรวงมหาดไทยได้วางข้อบังคับคุ้มครองการแข่งขันชกมวยไทย มวยฝรั่งเพื่อเป็นการแข่งขันชั่วคราว

พ.ศ. 2470 กระทรวงมหาดไทยมีความประสงค์จะออกกฎกระทรวง ว่าด้วยเงื่อนไขในการอนุญาตให้เล่นการพนันได้ มวยชก มวยปล้ำ ตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2470 และขอให้กรมพลศึกษาปรับปรุงแก้ไขกติกามวยเหล่านี้ให้รัดกุมยิ่งขึ้น กรมพลศึกษาเห็นชอบด้วย จึงแจ้งให้เจ้าหน้าที่กรมพลศึกษาร่วมมือกันพิจารณาว่ากติกามวยไทย มวยฝรั่ง และมวยปล้ำขึ้นใหม่จนสำเร็จ เมื่อ 10 มีนาคม 2477 และเริ่มใช้กติกาใหม่นี้ตั้งแต่ 1 เมษายน 2480 เป็นต้นไป และได้จัดพิมพ์ครั้งที่ 1 เมื่อ พ.ศ. 2482

มวยอาชีพ ทางบริษัทมวยเวทีราชดำเนินได้วางระเบียบข้อบังคับ และกติกาการแข่งขัน โดยอาศัยระเบียบข้อบังคับและกติกามวยสากล (อาชีพ) ของประเทศฟิลิปปินส์ เข้าเทียบเคียงเพื่อให้เข้ากับระเบียบข้อบังคับของสหพันธ์มวยภาคตะวันออก ซึ่งประเทศไทย เราได้เป็นภาคที่อยู่ด้วย ทางเวทีราชดำเนินได้ปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ กติกาใหม่ นี้ตั้งแต่ เดือนมิถุนายน 2498 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันนี้

สำหรับในด้านการแข่งขันมวยไทยได้เป็นมาอย่างไรวินั้น ขอนำบทความในเรื่อง "จากสวนกุหลาบถึงราชดำเนิน" ของสมิงกระหรง ซึ่งได้เขียนไว้ในสมุดภาพบันทึกความ วิวัฒนาการของเวทีมวยราชดำเนินดังต่อไปนี้

การเขียนเรื่องกีฬามวยไทย นับแต่กำเนิดเป็นของสุทวิสัย การเขียนรายละเอียดของ การก่อตั้งกีฬามวยไทยเป็นเพียงแต่ยุคสมัยสวนกุหลาบ สมัยพระยา "เมืงค" นนท์เสน มาจนถึงสมัยเวทีราชดำเนินก็ตกอยู่ในภาวะอันเดียวอย่างที่เราน่าจะเล่าสู่กันฟังได้ก็เพียงจาก ความทรงจำบางระยะบางตอนเท่านั้น เพราะว่าความทรงจำของคนเรานั้นมักสั้น เรื่องที่ ข้าพเจ้าจะนำมาเล่าสู่กันฟังนี้ก็เสี่ยงต่อการผิดพลาดได้มากทีเดียว ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็จะ พยายามอย่างที่สุดที่ข้าพเจ้าจะพยายามได้ และที่เรียกว่าสนามครั้งนั้นเป็นสนามจริง นายสนาม เอาเชือกมากั้นพอเป็นบริเวณเข้าแล้วนักมวยก็คาดเชือกขกกันบนพื้นดิน ใช้จอกหรือกะลาลอยน้ำ เป้มมาดราทำหนดเวลาจนครั้งหนึ่ง เรียกว่ายกหนึ่ง การต่อสู้ตามความรู้สึกในขณะนั้นก็เรียกว่า ตื่นเต้นแต่ถ้าหากให้ชกกันเดี๋ยวนี้อีกคงถูกคนดูโห่ หรือให้กรรมการไล่ลง หรือออกจากเวทีแน่ เพราะว่าอาจจะชกกันแต่ละครั้งนั้นนานจนเมื่อยตา แต่ก็น่าเห็นใจเนื่องจากหมัดที่ใช้ชกคาดด้วย เชือกแทนสวมหมวม อย่างไรก็ตามกีฬามวยเริ่มเข้าสู่ระเบียบอย่างจริงจังก็เมื่อสร้างเวทีขึ้น กลางสนามฟุตบอลสวนกุหลาบ พื้นใช้ไม้กระยาเลย เสื่อลำแพน หรือเสื่อกระจุกชุบน้ำขังบน มีการนับยกโดยการจับเวลาเป็นนาที มีกรรมการขึ้นคอยห้าม ครั้งแรกเคยใช้กรรมการ 2 คน คนหนึ่งคอยกันฝ่ายแดง อีกคนหนึ่งคอยกันฝ่ายน้ำเงิน คนหนึ่งคือพระยานนท์เสน อีกคนหนึ่งคือ พระยานเรนทร์ราชา ที่เป็นกรรมการตัดสินที่นิยมยกย่องแพร่หลายอยู่ในระหว่างนักมวยและ หัวหน้าคณะ หัวหน้านักมวยทั่วไป

สำหรับการชกนั้นชกกันสลับคู่ อาทิ คู่ 1 ชกครบ 1 ยก แล้วก็ลงจากเวที มาให้ คู่ 2 ขึ้น ไปชกกันเพื่อมิให้ตนสูญเสียเวลา ถ้ายังไม่แพ้ชนะกันก็ว่ากันสลับไปถึงคู่ 3 - 4 - 5 จนกว่าจะสิ้นแสงตะวันเลยหลักเกณฑ์และกติกาเบื้องต้นอนุญาตให้ชกกันได้ในเวลาสั้น นักมวย ตอนนั้นจึงต้องเรียนรู้วิธีต่อสู้รอบตัวที่เกี่ยว เพราะพาลัวไม่มี แม้กระทั่งกติกาในบู๊ก็เคยปรากฏ อีกอย่างหนึ่งสมัยนั้นนักเรียนพละมีมาก อยากจะขึ้นชกเป็นการแสดงฝีมือและสอบไล่มวยไทย ไปในตัวเสร็จ แต่กลัวศิษย์พวกนักมวยต่างจังหวัด จึงตกลงวางกติกาให้มีการใช้ญัตติต่อสู้ด้วย จึงเป็นของธรรมดาที่เราจะเห็นนักมวยต่างจังหวัดซึ่งไม่เคยรู้ว่าญัตติคืออะไร ถูกทุ่มถูกล็อก จนออกปากส่งเสียงร้องเอ็ดตะโรยอมแพ้ให้สิ้นไป นอกจากบางรายอย่าง ประสิทธิ์ บุญธรรมณ์ ซึ่งถูกตบ จำเระระ ตะเสียจนถึงตัวไม่ติดมอยหันหลังคาเท้า "ข้างห่างไกลอะไรกัน เช่นนั้น กับภาวะที่เป็นอยู่กับเวทีมวยราชดำเนินปัจจุบัน"

กติกามวยไทยเราได้รับการทบทวน ได้รับการปรับปรุงทั้งระเบียบแผนแผน กฎกติกา จรรยา มารยาท และสวัสดิภาพตามแบบสากลนิยม หลายนายที่เคยคุมมวยสมัยนั้น และสมัยต่อ ๆ มาที่หลักเมือง ที่สวนสนุกสนามชัย ท่าช้างเคยเห็นนักมวยและมิตรสหายชาวเกลอของนักมวย ยกพวกตีกันหัวร้างข้างแตก ภายหลังจากการชกชก เพราะพาลัวไม่พอใจ ชวนแค้นอาฆาต พยาบาทหรือเพียงแค้นกัน แต่ได้มาเห็นนักมวยที่หน้าตาขมขื่น ครองเข้าสวมกอดกันหลังจากที่ การชกได้ยุติลงและจู๋มือเข้าโรงอาหารหรือสุรา เมื่อออกมาจากสนามก็มักจะขึ้นเต้นในความ เป็นนักกีฬา ที่แสดงแก่กันและกัน นั่นเองที่ผลของผลศึกษาในสาขาวิชามวยทั้งแบบไทยและสากล ได้ให้แก่วิถีใจของนักกีฬาและประชาชน ตลอดจนยุคแห่งการล้มลุกคลุกคลานของกีฬามวยจาก สวนกุหลาบยุคโง่มาจนถึงเวทีราชดำเนินในปัจจุบัน (แสง สิริไพล 2516 : 4)

ประโยชน์ของกีฬามวยไทย

1. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางกาย

1.1 ช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีสมรรถภาพในการทำงานสูง

1.2 ช่วยทำให้ทรวดทรงดี มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมในการเป็นผู้นำ เพราะ

การฝึกซ้อมการแข่งขันกีฬามวยไทย จะต้องใช้ความระมัดระวังทุกส่วน เมื่อความระมัดระวังทุกส่วน ได้ออกกำลังกาย ก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้มีทรวดทรงสง่างามสมชายชาติศรี

2. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางอารมณ์ กล่าวคือ การออกกำลังกาย การฝึกซ้อม การแข่งขันและการต่อสู้ของกีฬามวยไทยนั้น จะพบทั้งการผิดหวังและสมหวัง รวมทั้งความเจ็บปวดทางด้านร่างกาย ดังนั้นนักกีฬามวยไทยจึงจะต้องมีความอดทน อดกลั้นเป็นอย่างดี จึงจะสามารถเป็นนักกีฬามวยไทยที่ดีได้ นักกีฬามวยไทยที่พบกับการแพ้ พบกับการชนะ และ ได้แข่งขันบ่อย ๆ จะมียุทธวิธีที่สูง เพราะกีฬามวยไทยต่างกับกีฬาอื่น ๆ ตรงที่เมื่อพ่ายแพ้ ในการแข่งขันแต่ละครั้งจะไม่เจ็บใจหรือผิดหวังอย่างเดียว ยังจะต้องเจ็บกายด้วย

3. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางด้านสังคม กล่าวคือ กีฬามวยไทยเป็นศิลปวัฒนธรรมไทยอย่างหนึ่ง ผู้ฝึกหัดกีฬามวยไทยและนักกีฬามวยไทยก็เหมือนผู้รักษา ทำนุบำรุง และดำรงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ซึ่งศิลปวัฒนธรรมไทยเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว ใ้มน้ำวให้ชาวไทยรัก ห่วงแทน และสามัคคีกันในหมู่คณะ อันเป็นส่วนหนึ่งที่จะส่งเสริมให้ ประเทศชาติมีความมั่นคงสืบไป และอีกประการหนึ่ง กีฬามวยไทยช่วยในการป้องกันมิให้ เด็กยากจนขาดความอบอุ่น ไปประพฤติตนเป็นอันธพาล เป็นนักเลง เกเรและเป็นโจร รวมทั้ง ไม่วิตติยาเสพติด โดยการฝึกหัดเด็กพวกนี้ให้รู้จักออกกำลังกายโดยใช้ศิลปะมวยไทยเป็นกิจกรรม หลัก กำลังที่เหลือใช้และเวลาว่างทั้งหลายที่เด็กมีอยู่ก็จะทุ่มเทให้กับการฝึกซ้อมกีฬามวยไทย จึงไม่มีเวลา ไม่มีกำลังเหลือใช้ที่จะไปประพฤติตนในทางที่ผิด ดังนั้น กีฬามวยไทยจึงเป็น เครื่องขัดเกลานิสาสัยใจคอให้เด็กไม่ทำชั่ว หันมาทำความดี อันเป็นทางที่จะช่วยพัฒนาสังคมให้ เจริญก้าวหน้าต่อไป

4. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางด้านจิตใจ กล่าวคือ เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็น ศิลปวัฒนธรรม ดังนั้น ขบวนการของกีฬามวยไทยจึงมีการขึ้นครู ไหว้ครู การนับถือผู้ประสิทธิ์ วิทยาการทางมวยไทยให้ การนับถือเคารพในผู้ที่มีภูมิตาจะสูงกว่า การรู้จักเสียสละกำลังกาย กำลังใจเพื่อคนอื่น ความซื่อสัตย์สุจริต ความยุติธรรม การมีมารยาท ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะ รู้ภัย การฝึกหัดศิลปะมวยไทยอยู่เป็นประจำ และการเข้าร่วมในการแข่งขันกีฬา มวยไทยอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยทำให้สามารถระงับอารมณ์ต่าง ๆ ได้ และจะแสดงออกแต่ ในสิ่งที่ดีงาม จะเห็นว่านักมวยไทยทั่วไปจะฝึกซ้อมทุกครั้งจะทำการระลึกถึงพ่อแม่ครูบาอาจารย์ โดยการประนมมือไหว้กระสอบ ก่อนยกเท้าก็ประนมมือไหว้ผู้ล่อเป้าหรือคู่ปล้ำ คู่ซ้อมก็เหมือนกัน

สิ่งเหล่านี้แสดงถึงมารยาท แสดงถึงการมีสติ การควบคุมตัวเอง การกระทำอย่างมีจุดมุ่งหมาย ซึ่งจะบรรลุความสำเร็จได้ดี เมื่อเวลาแข่งขันนักมวยจะโค้งก้มต่อสู้อยู่และกราบไหว้ที่มุมของตนเอง เมื่อเวลาชกเสร็จ ก็จะไปแสดงความเสียใจกับผู้แพ้และขอโทษผู้แพ้รวมทั้งที่เลี้ยงผู้แพ้ด้วย ผู้แพ้ก็แสดงความรู้สึกให้เกียรติ ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้เป็นมารยาทอันดีงาม ซึ่งนักกีฬามวยไทย ปฏิบัติสืบต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน

5. กีฬามวยไทยช่วยให้เกิดสวัสดิภาพแก่บุคคลและสังคม กล่าวคือ เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็นศิลปะป้องกันตัวให้บุคคลสามารถป้องกันภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่ชีวิตและทรัพย์สินได้ เพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองให้มากยิ่งขึ้น เมื่ออยู่ในสังคมใดก็สามารถใช้ศิลปะมวยไทยสามารถป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่ชีวิตและทรัพย์สินของคนในสังคมนั้น ทำให้สังคมนั้นมีความเจริญก้าวหน้า มีสวัสดิภาพและมีความมั่นคง

6. กีฬามวยไทยช่วยเพิ่มสมรรถภาพและประสิทธิภาพของทหารและตำรวจ กล่าวคือ เนื่องด้วยตำรวจและทหาร จะต้องทำหน้าที่ปราบปรามโจรผู้ร้าย และออกกึ่งบาส่งคราม นอกเหนือไปจากการใช้อาวุธยุทธโศภณแล้ว การต่อสู้ด้วยมือเปล่า ยังมีความจำเป็นอยู่มาก ในการต่อสู้ระยะประชิด ศิลปะการต่อสู้แบบมวยไทย จะช่วยให้การต่อสู้แบบมือเปล่าในระยะประชิดของตำรวจและทหารมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งยังช่วยทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และเสริมสร้างความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวในการต่อสู้อีกด้วย (โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง 2524 : 33 - 35)

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่กีฬามวยไทยมีความผูกพันกับชนชาติไทยมาอย่างแน่นแฟ้น เป็นกิจกรรมที่แม้แต่องค์พระประมุขของชาติในอดีตต้องให้ความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการฝึกดาบหรือทวน ถึงแม้ว่าในปัจจุบันการทำกีฬาส่งครามไม่จำเป็นต้องรบประชิดตัว แต่กิจกรรมมวยไทยยังเป็นกิจกรรมที่ต้องฝึกฝนเพื่อช่วยพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมของผู้ฝึก ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนพลศึกษา ดังจะเห็นได้ว่าในปี พ.ศ. 2456 กระทรวงธรรมการจัดตั้งสถานฝึกหัดครูพลศึกษาขึ้นที่โรงเรียนราชมุนี (โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยปัจจุบัน) เรียกห้องพลศึกษากลาง วิชาที่สอนมี 2 วิชาเท่านั้น คือ มวยไทย กับ ยิมนาสติกส์ (จรัสเดช อุทิศ 2527 : 26) ในปัจจุบันกีฬามวยไทยได้บรรจุอยู่ในหลักสูตร

ของวิทยาลัยพลศึกษาจำนวน 1 หน่วยกิต (กรมพลศึกษา 2525 : 5) บรรจุอยู่ในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา และบรรจุอยู่ในหลักสูตรระดับอุดมศึกษาทุกสถาบันที่เปิดสอนวิชาเอกพลศึกษา

การเรียนการสอนวิชามวยไทยในสถาบันการศึกษา สิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับการเรียนการสอนก็คือการวัดและประเมินผล การวัดและประเมินผลที่ดีนั้นจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือที่มีคุณสมบัตินี้ คือ มีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อมั่น (Reliability) ความเป็นปรนัย (Objectivity) และมีเกณฑ์ปกติ (Norms) (Mathews. 1978 : 25) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทดสอบทางด้านกีฬานั้นเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนกิจกรรมทางพลศึกษา เพราะเป็นการวัดที่สามารถบอกพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน และเป็นไปตามความเป็นจริง (Nixon and Jewett. 1964 : 277) ซึ่งสอดคล้องกับจอห์นสันและเนลสัน (Johnson and Neilson. 1974 : 44) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบที่เป็นมาตรฐานควรที่จะมีลักษณะที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึงแบบทดสอบที่มีมาตรฐานการวัดที่แน่นอนชัดเจนในการดำเนินงานและการให้คะแนนแม้จะวัดโดยผู้วัดหลายคนก็ได้คำตอบหรือคะแนนเท่ากัน

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึงแบบทดสอบที่มีความแน่นอนในการวัด โดยผู้รับการทดสอบ ทดสอบหลายครั้งก็จะได้ผลเหมือนเดิม

3. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึงแบบทดสอบสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดตรงตามจุดมุ่งหมาย

4. มีเกณฑ์ปกติ (Norms) เพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรเฉพาะกลุ่ม

เนื่องจากการเรียนการสอนวิชามวยไทยในระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยาลัยพลศึกษา เป็นวิชาบังคับที่นักศึกษาชายทุกคนจะต้องเรียน แต่ในสถาบันที่ผลิตครูพลศึกษายังไม่มีแบบทดสอบกีฬามวยไทย ที่เป็นมาตรฐานเพื่อใช้สำหรับวัดและประเมินผลทักษะกีฬามวยไทย ซึ่งปัญหาทางการวัดและประเมินผลทักษะของผู้เรียนกีฬามวยไทยนี้เป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งที่ผู้เรียนผู้สอนประสบอยู่ เพราะการวัดและประเมินผลทักษะของผู้เรียนมวยไทยโดยทั่วไปผู้สอนจะวัดหรือประเมินผลจากแบบทดสอบที่ตนเองสร้างขึ้น ซึ่งอาจมาจากการ

ลอกเลียนแบบทดสอบของกีฬาประเภทอื่น ๆ ซึ่งผู้วิจัยถือว่าจุดนี้บกพร่องและเป็นความไม่ยุติธรรมอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน ทั้งนี้เพราะเหตุว่าแบบทดสอบต่าง ๆ เหล่านั้น ไม่สามารถที่จะวัดและประเมินผลหรือชี้ให้ผู้เรียนผู้สอนได้พบความสำเร็จ ความสามารถที่แท้จริงของตนเองได้อย่างถูกต้อง จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้เรียนมวยไทย พบว่ายังไม่มีหลักฐานปรากฏอย่างแน่ชัดว่ากีฬาประเภทนี้มีการสร้างแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน เพื่อใช้วัดทักษะของผู้เรียนขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยมีความสนใจเป็นพิเศษที่จะสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย ที่เป็นมาตรฐานสำหรับที่จะใช้วัดและประเมินผลทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียน

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยสำหรับนักกีฬาชายวิทยาลัยพลศึกษา

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้มีแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย สำหรับนักกีฬาชายในวิทยาลัยพลศึกษา
2. สามารถนำแบบทดสอบทักษะนี้ไปใช้วัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชามวยไทย
3. ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สามารถใช้แบบทดสอบ เป็นเครื่องมือในการแบ่งระดับความสามารถทางทักษะของผู้เรียนและจัดแบ่งกลุ่มผู้เรียน
4. ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ผู้ฝึกสอนกีฬามวยไทยสามารถใช้แบบทดสอบนี้เป็นเครื่องมือในการฝึกทักษะ และการทดสอบความก้าวหน้าของนักกีฬา
5. ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่จะศึกษาเกี่ยวกับกีฬามวยไทยในอนาคตต่อไป

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักกีฬาชาย วิทยาลัยพลศึกษา กรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2529 ซึ่งผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้ว จำนวน 30 คน

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 นักกีฬาวินยาศาสตร์ศึกษา

2.2 ผลการทดสอบจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้รับการทดสอบทุกคนมีความเข้าใจรายละเอียดของแบบทดสอบก่อนการทดสอบ เหมือนกันทุกคน

2. ไม่ควบคุมเกี่ยวกับการพักผ่อน การรับประทานอาหาร และการฝึกกิจกรรม ทางกีฬานอื่น ๆ ในช่วงเวลาเก็บรวบรวมข้อมูล

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะกีฬามวยไทย หมายถึงทักษะต่าง ๆ ที่ใช้ในขณะแข่งขันมวยไทย ซึ่ง แบ่งเป็นทักษะการเตะ การถีบ การชกหมัด การเข้า และการใช้ศอก เป็นต้น

2. นักกีฬา หมายถึงผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยเทคนิควิทยาการ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 ซึ่งผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้ว

3. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึงผู้มีประสบการณ์ทางด้านมวยไทยโดยตรงเกี่ยวกับการ แข่งขันการลอบ และการตัดสินมวยไทย

4. เตะ หมายถึงการใช้เท้าตั้งแต่ได้เข่าลงไปถึงปลายเท้าเหวี่ยงขึ้นไปปะทะ เป้าหมาย ให้ส่วนหลังเท้า ส้นหน้าแข้ง หรือส้นเท้าปะทะกับเป้าหมาย การเหวี่ยงเท้าหรือ เตะมีวิธีการด้วยกัน 4 ชนิด คือ เตะเฉียง เตะตัด เตะตรง และเตะด้วยสันเท้า โดยมี เป้าหมายที่เตะด้วยกัน 3 เป้าหมาย คือ เตะสูง ตั้งแต่บริเวณหัวไหล่ถึงศีรษะ เตะกลาง หักตั้งแต่บริเวณสะโพกถึงหัวไหล่ เตะต่ำ ตั้งแต่บริเวณข้อเท้าถึงสะโพก

5. เข้า หมายถึง การยกเท้าขึ้นมาแล้วงอเข้า อาจจะเป็นมุมฉากหรือมุมแหลม ใช้ส่วนหัวเข่าด้านหน้าหรือด้านข้าง (ด้านใน) กระแทก (ตี) เป้าหมายที่ต้องการ การตีเข้า มีด้วยกัน 4 ชนิด คือ เข้าตรง เข้าเฉียง เข้าตัด เข้าลอย เป้าหมายที่ดีเข้ามีด้วยกัน 3 เป้าหมาย เหมือนเตะ คือ สูง กลาง ต่ำ

6. เท็บ หมายถึงใช้วิธีเย็บส่วนปลายเท้า ผ่าเท้าหรือส้นเท้าเหวี่ยงไปปะทะเป้าหมาย วิธีการนี้ไม่เหมือนการเตะ การเตะจะเหวี่ยงเท้าเข้าหาเป้าหมาย แต่การเท็บจะใช้การกระแทก คือ ยกเท้าขึ้นมาตรง ๆ แล้วสไลด์เข้าหาเป้าหมาย ใช้ส่วนปลายเท้า ส้นเท้า ผ่าเท้ากระทบกับเป้าหมาย

7. ชก หมายถึงการใช้มือกำให้แน่นแล้วใช้ส่วนสันหมัดชกหรือกระแทกไปยังเป้าหมาย การชกอาจจะใช้วิธีการเหวี่ยงแขนเป็นวงกว้างแล้วให้ส่วนสันหมัดไปกระทบเป้าหมาย หรืออาจจะใช้วิธีการกระแทกหรือส่งแขนออกไปตรง ๆ ด้านหน้าให้ส่วนสันหมัดกระทบกับเป้าหมาย การชกมีด้วยกัน 3 ชนิด คือ ชกหมัดตรง หมัดฮุค หมัดอัปเปอร์คัต เป้าหมายที่ชกมี 2 เป้าหมาย คือ หน้ากับลำตัว

8. หมัดตรงหลัง หมัดนี้ เป็นหมัดต่อเนื่องจากหมัดหน้าใช้หมัดที่ถนัดชกตรง ๆ ไปยังเป้าหมาย อาจจะเป็นใบหน้าหรือลำตัว (ปัญญา ไกรทัศน์ 2527 : 142)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

① ความสำคัญของแบบทดสอบ

- ในการทดสอบเพื่อให้ได้ผลตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ั้น แบบทดสอบนับว่ามีความสำคัญมาก หลังจากที่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้แล้วก็จะต้องวางหลักเกณฑ์และข้อควรพิจารณาในการเลือกแบบทดสอบด้วยจะต้องตระหนักอย่างแน่นอนว่า การที่จะได้ข้อสอบแต่ละอย่างที่เป็นประโยชน์มากที่สุดนั้น ควรจะประเมินค่าแบบทดสอบ เท่าที่จะหาได้ตามเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ หรืออาจจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็ได้ว่า ผลการทดสอบสามารถจะตอบปัญหาตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้อย่างถูกต้อง (จรรยา แก่นวงษ์ คำ อุดม พิมพ์ 2516 : 1)

- แมคคลอย และยัง (McCloy and Young. 1954 : 29 - 36) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของการสร้างแบบทดสอบไว้ ดังนี้

1. สามารถให้ความรู้เรื่องการวัดผลเบื้องต้น
2. สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถของผู้รับการทดสอบกับเกณฑ์มาตรฐานได้
3. สามารถรวบรวมคะแนนจากแบบทดสอบต่าง ๆ ได้
4. ให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ให้คะแนน เพื่อหาความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ
5. แบบทดสอบที่สร้างขึ้นควรมีมาตรฐาน ผู้รับการทดสอบสามารถเข้าใจคำสั่งหรือคำแนะนำในการทดสอบตรงกัน
6. วิเคราะห์ลักษณะของแบบทดสอบให้ตรงตามเนื้อหาที่จะศึกษา
7. เลือกวิธีการวัดผลแบบง่าย ๆ และการเลือกแบบทดสอบที่สร้างขึ้นควรมีลักษณะดังนี้
 - 7.1 แบบทดสอบควรใช้อุปกรณ์ที่ไม่แพงจนเกินไป นอกจากจำเป็น
 - 7.2 แบบทดสอบต้องไม่จำกัดการแสดงออก

- 7.3 แบบทดสอบต้องมีหลักการและเหตุผลเพียงพอ
- 7.4 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นต้องเสริมสร้างและเพิ่มทักษะของผู้รับการทดสอบ
8. เมื่อสร้างแบบทดสอบแล้ว จะต้องวิเคราะห์เพื่อพิจารณา
 - 8.1 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 - 8.2 ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ
 - 8.3 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นสามารถนำไปปฏิบัติได้ดีหรือไม่ เพียงใด
9. วิเคราะห์แบบทดสอบในขั้นสุดท้าย โดยวิธีการหาค่าสหสัมพันธ์หุคูณ และ
แบบพหุคูณ
10. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน
11. มีคู่มือในการใช้คะแนนของการสร้างแบบทดสอบ โดยคำนึง
 - 11.1 ความมุ่งหมาย
 - 11.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากแบบทดสอบ
 - 11.3 มีความจำกัดในการวิจัย
 - 11.4 มีวิธีการหาความเที่ยงตรง และหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวเกณฑ์กับ
ตัวทำนาย
 - 11.5 มีวิธีหาความเชื่อมั่น และต้องมีคำแนะนำขั้นตอนในการทดสอบอย่าง
สมบูรณ์ซึ่งจะต้องมีเครื่องมือตามความจำเป็น และมีเกณฑ์ปกติ

คลาร์ก (Clarke. 1967 : 25) เสนอแนะว่า การเลือกแบบทดสอบที่ดี ควรพิจารณาจากผลของการใช้แบบทดสอบโดยวิธีประเมินค่า ผลที่ได้จากแบบทดสอบโดยอาศัย เหตุผลทางวิทยาศาสตร์ประเมินค่าดังกล่าว ฉะนั้น เกณฑ์ที่ใช้เลือกแบบทดสอบควรมีคำถาม ดังนี้

1. แบบทดสอบมีคุณภาพพอที่จะวัดในสิ่งที่เราจะวัดตามที่เรากำลังต้องการได้หรือไม่ เป็น เรื่องของความเที่ยงตรง
2. แบบทดสอบสามารถสอบได้อย่างถูกต้องแน่นอนหรือไม่ เป็นเรื่องของความ เชื่อมั่นและความ เป็นปรนัย

3. คะแนนจากแบบทดสอบสามารถเป็นเกณฑ์กลางได้หรือไม่

4. แบบทดสอบต้องประหยัด และได้รับประโยชน์มากที่สุดหรือไม่ การประหยัด

พลังงาน ค่าใช้จ่าย เวลา และอุปกรณ์

นอกจากนั้น จอห์นสัน และเนลสัน (Johnson and Neilson. 1974 : 44)

ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. มีความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัด

2. มีความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบมีความแน่นอนในการ

วัด โดยผู้รับการทดสอบ ทดสอบหลายครั้งก็ได้ผลเช่นเดิม

3. มีเกณฑ์ปกติ (Norm) เพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรเฉพาะกลุ่ม

4. ความเป็นปรนัย (Objectivities) หมายถึง แบบทดสอบมีความมาตรฐานที่แน่นอนแจ่มชัดในการดำเนินงานและการให้คะแนน แม้จะมีผู้วัดหลายคนก็ได้คำตอบหรือคะแนนที่เท่ากัน ลักษณะแบบทดสอบที่ดีตามที่ จอห์นสัน และเนลสัน กล่าวไว้ สอดคล้องกับ วิลกูส (Willgoose. 1961 : 21 - 28) ที่ได้เสนอแนะคุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดีไว้ว่า

1. แบบทดสอบที่ดีต้องมีความเที่ยงตรง หมายถึง คุณสมบัติที่จะต้องทำให้ผู้ใช้บรรลุมุ่งประสงค์ แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง ก็คือแบบทดสอบที่สามารถทำหน้าที่วัดสิ่งที่เราต้องการจะวัดได้อย่างถูกต้องตามความมุ่งหมาย

2. แบบทดสอบที่ดีต้องมีความเชื่อมั่น ความเชื่อมั่นคือ ผลลัพธ์ที่คงที่สม่ำเสมอของเครื่องมือวัดผล เมื่อนำเอาเครื่องมือนี้ไปวัดอีกครั้งหนึ่งในกลุ่มประชากรเดิม

3. แบบทดสอบที่ดีต้องมีความเป็นปรนัย กล่าวคือ มีคุณสมบัติสามประการ ได้แก่

3.1 ความแจ่มชัดในคำสั่ง

3.2 ความแจ่มชัดในการตรวจ มีมาตรฐานในการให้คะแนน

3.3 ความคงที่ในการให้คะแนน

4. แบบทดสอบที่ดีต้องมีมาตรฐาน

5. แบบทดสอบที่ดีต้องประหยัดทั้งในด้านอุปกรณ์ สถานที่ เวลา

6. แบบทดสอบที่ดีต้องดึงดูดความสนใจ

7. แบบทดสอบที่ดีต้องมีค่าอำนาจจำแนก คือ สามารถแบ่งระดับความสามารถของผู้รับการทดสอบออกได้อย่างชัดเจน

8. แบบทดสอบที่ดีต้องมีคุณค่าในการพัฒนา คือ ผู้สอบสามารถรู้ถึงความบกพร่องอันเป็นแนวทางที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้นตอนในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบนั้น วิลกูส (Willgoose. 1961 : 37 - 38) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการสร้างไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกสถานการณ์ทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติ

1.1 รายการทดสอบทุกรายการควรจะวัดทักษะที่เป็นทักษะเบื้องต้น คือ มีความง่าย และไม่ซับซ้อน

1.2 แบบทดสอบควรจะวัดการทดสอบเพียงคนเดียวในขณะที่ปฏิบัติ

1.3 รายการทดสอบควรจะวัดความสามารถที่คล้ายกับสถานการณ์จริง

ให้มากที่สุด

1.4 คะแนนของการทดสอบควรจะเป็นปรนัยให้มากที่สุด

ขั้นที่ 2 หาความเชื่อมั่นแต่ละรายการทดสอบ

ขั้นที่ 3 หาความเป็นปรนัยของแต่ละรายการทดสอบ

ขั้นที่ 4 เลือกท้าวที่จะเป็นเกณฑ์ในการหาความเที่ยงตรงกับตัวเกณฑ์ของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 5 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเที่ยงตรงกับตัวเกณฑ์ของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 6 คำนวณค่าสหสัมพันธ์ภายในระหว่างรายการทดสอบทั้งหมด

ขั้นที่ 7 จัดลำดับรายการทดสอบให้เหมาะสมจากการคำนวณในขั้นที่ 6

ขั้นที่ 8 คำนวณสูตรสำหรับการทดสอบ เพื่อดำเนินการในเรื่อง คะแนน

ขั้นที่ 9 ตั้งเกณฑ์ปกติสำหรับแบบทดสอบ

สก็อตต์ และ เฟรนช์ (Scott and French. 1950 : 8) ได้กล่าวว่า
คุณลักษณะของแบบทดสอบทางพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพควรประกอบด้วย

1. แบบทดสอบควรวัดความสามารถต่าง ๆ ที่สำคัญ

2. แบบทดสอบควรเหมือนกับสถานการณ์การเล่นจริง

3. แบบทดสอบจะวัดผู้ทดสอบแต่ละคนโดยผลการทดสอบจะไม่ขึ้นกับบุคคลที่สอง
4. แบบทดสอบควรส่งเสริมสิ่งที่ดีกับผู้เล่นต่อไป
5. แบบทดสอบควรมีการสร้างการให้คะแนนที่ถูกต้อง
6. แบบทดสอบควรมีการกำหนดจำนวนครั้งในการทดสอบแน่นอนและเพียงพอ
7. แบบทดสอบควรน่าสนใจและมีความหมาย
8. แบบทดสอบบางส่วนจะตัดสินโดยใช้ค่าสถิติ
9. แบบทดสอบมีความยากเหมาะสม
10. แบบทดสอบจะเป็นเครื่องมือในการตีความหมายของการกระทำนั้น ๆ

การสร้างแบบทดสอบเป็นแนวทางให้ผู้สอนกันคว้าเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบทดสอบและดำเนินการทดสอบ เพื่อวัดการเรียนรู้ของผู้เรียนและการวัดทักษะกีฬาเป็นการวัดความสามารถทางกีฬา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอนพลศึกษา ทั้งนี้เพราะว่าทักษะกีฬาเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยการทำงานประสานกันของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น การทำงานประสานกันระหว่างประสาทกับกล้ามเนื้อ นอกจากนั้นยังมีองค์ประกอบที่ช่วยให้มีทักษะทางกลไกดีขึ้น ได้แก่ ความคล่องตัว ความเร็วในการเคลื่อนที่ ท่าทางประกอบการเล่น เป็นต้น พื้นฐานทางทักษะที่ดีจะช่วยส่งเสริมให้การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (Meyer and Blesh. 1962 : 181) ซึ่งสอดคล้องกับ เปเป้ และมีนส์ (Pape and Means. 1962 : 253) กล่าวว่า ประโยชน์ของการวัดผลทางพลศึกษามีดังต่อไปนี้ คือ

1. ช่วยแบ่งความสามารถของผู้เรียนได้
2. ช่วยพิจารณาถึงความก้าวหน้าของผู้เรียนได้
3. ช่วยให้ผู้ปกครองทราบถึงผลการเรียนของผู้เรียน
4. ช่วยให้ผู้เรียนสนใจการเรียนมากขึ้น
5. ช่วยปรับปรุงแก้ไขสิ่งบกพร่อง และแนะแนวทางให้แก่ผู้เรียน
6. ช่วยพิจารณาถึงประสิทธิภาพในการสอนของครู

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ

ผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาต่าง ๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง และโดยอ้อมกับการวิจัยครั้งนี้ คือ

สินชัย รัตมีเพื่อง (สินชัย รัตมีเพื่อง 2527 : 36 - 38) ได้ศึกษาเรื่อง เวลาของการตอบสนองและความเร็วของการชกหมัดต่าง ๆ ในมวยสากล โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตชาย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา ปีการศึกษา 2526 ซึ่งผ่านการเรียนวิชามวยสากลมาแล้ว จำนวน 30 คน มีสภาพร่างกายและความยาวช่วงแขน ใกล้เคียงกัน โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบจงใจ ในการทดลองจะชก 6 หมัด คือ หมัดตรงขวา หมัดตรงซ้าย หมัดชุกขวา หมัดชุกซ้าย หมัดอัปเปอร์คัทขวา หมัดอัปเปอร์คัทซ้าย แต่ละหมัด จะชก 3 ครั้ง โดยจับเวลาของการตอบสนองและความเร็วของการชกหมัด ผลการศึกษา พบว่า

1. เวลาของการตอบสนองของการชกหมัดตรงขวา ตรงซ้าย ชุกซ้าย ชุกขวา อัปเปอร์คัทขวา อัปเปอร์คัทซ้าย ไม่แตกต่างกัน

2. ความเร็วของการชกหมัดตรงขวา ตรงซ้าย ชุกขวา อัปเปอร์คัทขวา และ หมัดอัปเปอร์คัทซ้าย ไม่แตกต่างกัน

นอง เสี่ยงหล่อ (นอง เสี่ยงหล่อ 2528 : 35 - 36) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกาย ความถี่การชก และคะแนนจากการแข่งขันของนักมวย ลากลสมัครเล่น ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชายของวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี จำนวน 20 คน โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายสกรวอทธรัส 3 นาที ซึ่งปรับปรุงโดย เอนก สุตรมงคล เครื่องมือวัดความถี่ของการชกผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง แล้วนำผลการทดสอบ จากกลุ่มตัวอย่างมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าสมรรถภาพทางกายมีความสัมพันธ์เชิง นิมาณกับความถี่ของการชก สมรรถภาพทางกายมีความสัมพันธ์เชิงนิมาณกับคะแนนจากการ แข่งขัน และความถี่ของการชกมีความสัมพันธ์เชิงนิมาณกับคะแนนจากการแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .90, .88$ และ $.63$ ตามลำดับ)

ชัยยันต์ พันธุ์งาม (ชัยยันต์ พันธุ์งาม 2528 : 34 - 39) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของปฏิริยาและความเร็วของการชกหมัดในมวยสากลกับความสามารถทางกลไกทั่วไป โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นจังหวัดอ่างทอง จำนวน 30 คน ได้ใช้แบบทดสอบความสามารถทางกลไกทั่วไปของบาร์โรว์ ชุดที่ 1 ซึ่งประกอบด้วยรายการทดสอบ 6 รายการคือ

1. ยืนกระโดดไกล (Standing broad jump)
2. ขว้างลูกบอลเพอร์ไกล (Softball distance throw)
3. วิ่งซิกแซก (Zigzag run)
4. ส่งบอลกระทบผนัง (Wall pass)
5. ทิ้งบอลหนัก 6 ปอนด์ (Medicine ball put)
6. วิ่งเร็ว 60 หลา (60 - yard dash)

ปฏิริยาและความเร็วของการชกหมัดได้ใช้เครื่องจับเวลาอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Timer) ที่สร้างขึ้นโดยหน่วยซ่อมสร้างเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ภาควิชาสรีรวิทยา คณะแพทยศาสตร์ จิรราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล สามารถจับเวลาได้อย่างละเอียด 1/100 วินาที แล้วนำคะแนนมาแปลงให้เป็นหน่วยเดียวกันเพื่อหาความสัมพันธ์ผลปรากฏว่าความสามารถทางกลไกทั่วไปมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับเวลาปฏิริยาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถทางกลไกทั่วไปไม่มีความสัมพันธ์กับความเร็วของการชกหมัดในมวยสากล

โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง (โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง 2522 : 29 - 32) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการ "ไท้เก๊กมวยไทย" โดยศึกษาจากวิทยานิพนธ์ วารสาร บันทึกที่เกี่ยวข้องกับมวยไทย สัมภาษณ์ครู - อาจารย์ ที่สอนมวยไทย นายสนามมวย สื่อมวลชนที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย ทั้งในอดีตและปัจจุบัน และสรุปว่า การกีฬามวยไทยจากสมัยกรุงสุโขทัย ถึงสมัยปัจจุบันมีจุดที่น่าสนใจ คือ

1. จุดมุ่งหมายของการฝึกหัดมวยไทยเพื่อการทหาร เพื่อเป็นศิลปศาสตร์สำหรับพระมหากษัตริย์ ในปัจจุบันเพื่อเป็นอาชีพ

2. การเปรียบเทียบสมัยก่อน เปรียบมวยโดยอาศัยความสมัครใจของนักมวยทั้งสองฝ่าย ไม่มีการชั่งน้ำหนัก ไม่มีการเปรียบเทียบฝีมือ ในปัจจุบันนักมวยต้องชั่งน้ำหนัก ต้องมีน้ำหนักเท่ากัน หรือใกล้เคียงกัน ต้องมีฝีมือพอ ๆ กันจึงจะชกกันได้

3. กติกาการแข่งขัน สมัยก่อนกติกาไม่ละเอียด ไม่รัดกุม ชกกันจนกว่าจะยอมแพ้ กับไปข้างหนึ่ง ในปัจจุบันกติกาได้ถูกกำหนดขึ้นอย่างรัดกุม เพื่อป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับ นักมวย มีการกำหนดยกไม่รอให้นักมวยยอมแพ้เอง

4. ในสมัยก่อนและในปัจจุบันกีฬามวยไทยจะเหมือนกันตรงที่ช่วยสร้างคุณธรรมให้กับ นักมวย ให้ความซื่อสัตย์ สุจริต มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีความสุข ชอบรอบคอบ มีสติยังึก

การศึกษาที่แตกต่างไปจากที่กล่าวมา ได้แก่ การศึกษาของ สมถวิล วิจารณ์กรกิจ (สมถวิล วิจารณ์กรกิจ 2519 : ง) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกาย กับผลการชกมวยไทย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักมวยอาชีพจากค่ายมวยต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร 15 ค่าย จำนวน 60 คน มาทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายก่อน วันขึ้นชก 7 ถึง 10 วัน โดยใช้แบบทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ 5 อย่าง คือ แรงบีบมือ แรงงอและเหยียดของแขนและขา ทดสอบความทนทานของระบบการไหลเวียนของโลหิตโดยใช้ยาร์วาร์ด-สเต็ปเทสต์ ที่ศาสตราจารย์นายแพทย์อวย เกตุสิงห์ คัดแปลงให้เหมาะสมกับคนไทย และติดตามผลการชกของนักมวยแล้วนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าผลการทดสอบความทนทานของ ระบบไหลเวียนโลหิตและผลการทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อไม่มีความสัมพันธ์กับ ผลของการชก

✱ เพื่อประภา เข้มแดง (เพื่อประภา เข้มแดง 2518 : ง - จ) ให้ทำการศึกษา เรื่องวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวของอาวุธมวยไทย โดยวัดระยะเวลาปฏิบัติกริยาของหมัดศอก และเตะ ด้วยเครื่องวัดคือเลเซอร์โทนิค วัดแรงกระทบด้วยเครื่องไคมาโมมิเตอร์ กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 1 เป็นนักมวยอาชีพ 20 คน กลุ่มที่ 2 เป็นบุคคลที่ไม่เคยฝึกมวยไทยอย่างจริงจังมาก่อน จำนวน 20 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน ในการทดลองผู้เข้ารับการทดลองจะทำ 3 ท่า คือ หมัดศอก เข้า และเตะ แต่ละท่าทำ 3 ครั้ง แยกเป็นซ้ายและขวา ผลการศึกษาพบว่านักมวยและบุคคลธรรมดาในกลุ่มที่มีน้ำหนักใกล้เคียงกัน (50 - 55 กิโลกรัม) ในช่วงต้นระยะเวลาปฏิบัติกริยา ค่าเฉลี่ยของหมัดศอกของบุคคลธรรมดาสั้นกว่านักมวยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วน

การเตะไม่แตกต่างกัน ในด้านแรงกระแทกนั้น ปรากฏว่าหมัดของนักมวยและบุคคลธรรมดา ไม่แตกต่างกัน ผนึกบุคคลธรรมดาที่มีแรงกระแทกมากกว่านักมวยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการเตะนักมวย นักมวยมีแรงกระแทกมากกว่าบุคคลธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบในน้ำหนักต่างกัน พบว่านักมวยที่หนัก 44 - 49 กิโลกรัม มีแรงกระแทกน้อยกว่านักมวยที่หนัก 50 - 55 กิโลกรัม ทั้งหมัดชก และเตะ แต่ในจํานวนระยะเวลาปฏิกิริยาไม่แตกต่างกัน ทั้งหมัดชกและเตะ เมื่อเปรียบเทียบระยะเวลาปฏิกิริยา ระหว่างข้างที่ถนัดและไม่ถนัดของนักมวยและบุคคลธรรมดาไม่แตกต่างกัน ส่วนในแรงกระแทกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในหมัดชกและเตะทั้งในบุคคลธรรมดา และนักมวย

ฮีธ และรอดเจอร์ส (Heath and Rodgers. 1932 : 33) ได้ศึกษาค้นคว้า เรื่อง "การกํานึงในประโยชน์ของการทดสอบความรู้และทักษะในกีฬาฟุตบอล" (A Study in the Use of Knowledge and Skill Test in Soccer) โดยการสร้าง แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาขึ้นประกอบด้วยรายการ ทดสอบ 4 รายการ คือ การเลี้ยงลูก การทุ่มลูก การวางเตะสำหรับผู้รักษาประตู และการเตะลูกเสียให้ไกล ผลปรากฏว่าแบบทดสอบนี้มีค่าของความเที่ยงตรง .71 และค่าความ เชื่อมั่น .74

แมทธิว (Mathews. 1978 : 247) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบทักษะกีฬา ฟุตบอลสำหรับนักกีฬาชาย ระดับอุดมศึกษา ของเบรคดี้ (Brady) ซึ่งแบบทดสอบนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดแบ่งพวก นำไปปรับปรุงลอนวัททักษะและเป็นข้อมูลในการจัดอันดับ แบบทดสอบนี้มีหนึ่งรายการ คือ การส่งลูกบอลกระทบผนังภายในเวลาหนึ่งนาที อุปกรณ์การ ทดสอบประกอบด้วย ผนังหรือกำแพงคอนกรีตเรียบ ชีกละเส้นผนังกว้าง 5 ฟุต สูงจากพื้น 11½ ฟุต วิธีการคํานึงการทดสอบให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ที่ใดที่หนึ่งเมื่อได้รับสัญญาณเริ่มให้ ผู้รับการทดสอบโยนลูกบอลกระทบผนังก่อน เมื่อลูกบอลกระทบออกมาให้ผู้รับการทดสอบเล่นลูกบอล ภายในกำหนดเวลาหนึ่งนาที ภายในเขตที่กำหนดให้การทดสอบกระทำสองครั้ง และคิดคะแนน ครั้งที่ดีที่สุด ผลการกํานึงพบว่า แบบทดสอบของเบรคดี้มีความเที่ยงตรง (validity)

เท่ากับ .86 ซึ่งหาได้จากผู้เชี่ยวชาญสี่คน และมีความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ .925 ซึ่งหาได้โดยวิธีทดสอบซ้ำ (Test - retest) จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 282 คน แบบบาร์ (Barrow. 1979 : 232 - 233) ได้อ้างถึงการศึกษารูปแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลของ แอนทรีม (Antrim) ซึ่งได้สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำนายและประเมินทักษะในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ คือ การเลี้ยงลูกบอล การยิงประตู และการกระโดดรับ และความคล่องตัวในการเล่นลูกบาสเกตบอล ลักษณะของแบบทดสอบต้องทำติดต่อกัน แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การยิงประตู และการกระโดดรับ การส่งและการรับ ใช้ นักศึกษาหญิง จำนวน 26 คน ที่กำลังเรียนวิชาบาสเกตบอล เป็นผู้เข้ารับการทดสอบโดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนการทดสอบ และพบว่า ผลรวมของคะแนนการทดสอบทั้งหมดกับเกณฑ์ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน จะมีค่าสูงกว่าที่จะแบ่งแบบทดสอบออกเป็นส่วน ๆ ความสอดคล้องของการให้คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญมีค่า .87 ความเที่ยงตรงเท่ากับ .74 ความเชื่อถือได้เท่ากับ .82

โดเนล เค แมทเธวส์ (Donald K. Mathews. 1973 : 222) ได้สร้างแบบสอบความสามารถและความคล่องตัวในการเล่นฟุตบอลขึ้นมา 1 รายการ คือ การเตะลูกฟุตบอลกระทบผนังขึ้น และได้นำไปสอบแก่นักบอล 4 กลุ่ม คือ นักฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย นิสิตระดับปีที่ 2 และนิสิตทั่วไประดับอุดมศึกษา ผลของการสอบปรากฏว่านักฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 17 คน มีค่าความเที่ยงตรง .94 นิสิตระดับปีที่ 2 จำนวน 18 คน มีค่าความเที่ยงตรง .76 นิสิตระดับปีที่ 2 จำนวน 18 คน มีค่าความเที่ยงตรง .63 และ นิสิตทั่วไป ระดับอุดมศึกษา จำนวน 53 คน มีค่าความเที่ยงตรง .85

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยสำหรับนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเป็นปรนัย ความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรง อยู่ในระดับสูง

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีการศึกษารุงเทพ ปีการศึกษา 2529 ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้วจำนวน 30 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาจุดมุ่งหมาย การวัดผล ความหลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา ซึ่งจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ต้องการให้นักศึกษาเกิดความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะเบื้องต้นในศิลปะมวยไทย มีเจตคติที่ดีในศิลปะมวยไทย สามารถนำไปใช้ในการชีวิตประจำวันได้
2. ศึกษาเนื้อหาในหลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา เนื้อหาในหลักสูตรต้องการให้นักศึกษามีความสามารถในการไหว้ครู การชกหมัด การถีบ การเตะ การเข้า การสกัด และการตัดสิน ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิเคราะห์ทักษะต่าง ๆ จากผู้เข้าแข่งขันมวยไทยอาชีพที่สนามมวยเวทีราชดำเนินและสนามมวยเวทีลุมพินี ผลการวิเคราะห์ทักษะที่นักกีฬาใช้ในการแข่งขันจริง โดยคิดเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์จากทักษะแต่ละอย่างดังปรากฏตามตาราง 1

ตาราง 1 แสดงค่าร้อยละของผลการวิเคราะห์การใช้ทักษะในการแข่งขันมวยไทยอาชีพ

ทักษะ	จำนวนครั้ง	คิดเป็นร้อยละ
เตะ	1,374	45.51
เข่า	737	24.41
หมัด	668	22.13
ถีบ	226	7.49
ถ่อ	14	0.46

ที่มา : ครองจักร งามมีศรี การวิเคราะห์ทักษะกีฬามวยไทย (ดูรายละเอียดภาคผนวก ก)

จากตาราง 1 แสดงว่าทักษะการใช้ถ่อต่ำมาก (ดังรายละเอียดการวิเคราะห์ทักษะในภาคผนวก ก) ถ่อ มีเพียง 0.46 % จึงเหลือทักษะที่ผู้วิจัยเลือก 4 รายการคือ

2.1 การเตะเฉียงบริเวณลำตัว

วัตถุประสงค์ในการทดสอบ แบบทดสอบนี้ต้องการทดสอบทักษะการเตะของนักกีฬา จากการวิเคราะห์ทักษะการเตะของนักมวยไทยที่ใช้แข่งขันจริง พบว่าการเตะบริเวณลำตัวมีการใช้มากที่สุดในช่วงแข่งขันถึงร้อยละ 90.32 เมื่อเทียบกับการเตะชนิดอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงนำเอาการเตะเฉียงบริเวณลำตัวมาเป็นแบบทดสอบทักษะการเตะ

2.2 การตีเข่าเฉียงบริเวณลำตัว

วัตถุประสงค์ในการทดสอบ แบบทดสอบนี้ต้องการทดสอบทักษะการตีเข่าของนักกีฬา จากการวิเคราะห์การตีเข่ามวยไทยที่ใช้แข่งขันจริง พบว่าการตีเข่าเฉียงบริเวณลำตัวใช้มากที่สุดในช่วงแข่งขันถึงร้อยละ 91.72 เมื่อเทียบกับการตีเข่าชนิดอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงนำเอาการตีเข่าเฉียงบริเวณลำตัวมาเป็นแบบทดสอบทักษะการตีเข่า

2.3 การเก็บบริเวณลำตัว

วัตถุประสงค์ในการทดสอบ แบบทดสอบนี้ต้องการทดสอบทักษะการเก็บของนักกีฬา จากการวิเคราะห์ทักษะการเก็บของนักมวยไทยที่ใช้แข่งขันจริง พบว่าการเก็บบริเวณลำตัวมีการใช้มากที่สุดในการแข่งขันถึงร้อยละ 96.90 เมื่อเทียบกับการเก็บชนิดอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงนำเอาการเก็บบริเวณลำตัวมาเป็นแบบทดสอบทักษะการเก็บ

2.4 การชกหมัดตรงหลังบริเวณใบหน้า

วัตถุประสงค์ในการทดสอบ แบบทดสอบนี้ต้องการทดสอบทักษะการชกหมัดของนักกีฬา จากการวิเคราะห์ทักษะการชกของนักมวยไทยที่ใช้แข่งขันจริง พบว่าการชกหมัดตรงหลังบริเวณใบหน้ามีการใช้มากที่สุดในขณะแข่งขันถึงร้อยละ 86.82 เมื่อเทียบกับการชกชนิดอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงนำเอาการชกหมัดตรงหลังบริเวณใบหน้ามาเป็นแบบทดสอบ

3. วิธีการทดสอบ (ดังรายละเอียดในภาคผนวก ก)

4. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ

4.1 กระสอบทรายหนักปูเองน้ำ 1 ลูก

4.2 นวมขนาด 6 ออนซ์ 1 เซท

4.3 ผ้ากันมือ 10 ผืน

4.4 กระดาษขาว

4.5 เทปวัดระยะทาง

4.6 เป้าหนักปูเองน้ำ

4.7 นาฬิกาจับเวลา

5. สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยโดยให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาแบบทดสอบว่ามีความเหมาะสมและครอบคลุมเนื้อหาเพียงใด ถือว่าเป็นการเที่ยงตรงแบบเชิงพินิจ (Face Validity)

6. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองกับนักกีฬาชายวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้วจำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีทดสอบซ้ำ (Test - retest)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เตรียมอุปกรณ์ สถานที่ ที่จะใช้ทำการทดสอบ
2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ไปยังผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคบางกรวย
3. อธิบายและสาธิตแก่ผู้เข้ารับการทดสอบ เพื่อให้เข้าใจถึงวิธีการทดสอบ
4. อธิบายและสาธิตวิธีการทดสอบแก่ผู้ช่วยในการทดสอบให้เข้าใจถึงวิธีการทดสอบ
5. นำแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยไปทดสอบนักกีฬา 30 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
6. ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ให้คะแนนทักษะของกลุ่มตัวอย่าง โดยให้กลุ่มตัวอย่าง ชกกระสอบทราย หนึ่งพองน้ำ คนละ 1 ยก ยกละ 2 นาที ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนทั้ง 3 คน จะเหมือนกันคือ ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน อ่อนมาก แปลงคะแนนได้ดังนี้คือ 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ แล้วนำคะแนนรวมของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน ไปคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ กับคะแนนจากการทดสอบ
7. หลังจากทดสอบครั้งที่ 1 แล้ว เว้น 1 สัปดาห์ จึงนำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดิมอีก 1 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบทดสอบจากคะแนนผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คน ตามแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) แต่ละคู่โดยวิธีของเพียร์สัน
2. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบจากคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้วิธีทดสอบซ้ำ (Test - retest method) โดยเว้นช่วงการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ห่างกัน 1 สัปดาห์ แล้วนำคะแนนการทดสอบทั้งสองครั้งมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product - moment Correlation Coefficient)

3. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Inter - Correlation Coefficient) ของแบบทดสอบโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการ และคะแนนรวม โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product - moment Correlation Coefficient)

4. หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบจากคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยกับคะแนนรวมของผู้เชี่ยวชาญ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product - moment Correlation Coefficient)

5. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับ .05 โดยใช้ตารางสำเร็จ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยโดยใช้สูตร (ประกอง กรรณสูตร 2522 : 40)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนคะแนนเฉลี่ยหรือมัธยิมเลขคณิต

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนผู้รับการทดสอบ

2. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการทดสอบทักษะกีฬามวยไทย โดยใช้สูตร (Ferguson. 1966 : 67)

$$S. D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}}$$

S. D.	แทนความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
ΣX	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
ΣX^2	แทนผลรวมคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N	แทนจำนวนผู้รับการทดสอบ

3. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากผลคูณของคะแนนตามแบบของเพียร์สัน

(Pearson's Product - moment Correlation Coefficient) โดยใช้สูตร
(ประกอบ กรรณสูตร 2522 : 106)

$$r_{xy} = \frac{N\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{\{N\sum X^2 - (\sum X)^2\} \{N\sum Y^2 - (\sum Y)^2\}}}$$

r	แทนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร x กับตัวแปร y
$\sum XY$	แทนผลรวมของผลคูณของคะแนน x กับคะแนน y
$\sum X$	แทนผลรวมของคะแนน x
$\sum Y$	แทนผลรวมของคะแนน y
$\sum X^2$	แทนผลรวมของกำลังสองของคะแนน x
$\sum Y^2$	แทนผลรวมของกำลังสองของคะแนน y
N	แทนจำนวนผู้รับการทดสอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์เป็นตัวอักษร เพื่อใช้ในการคำนวณ ดังนี้

r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแยกกล่าวเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบทดสอบจากคะแนน ผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คน ตามแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างคะแนนผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คน

ตอนที่ 2 ศึกษาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบจากคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้วิธีทดสอบซ้ำ (Test - retest method)

ตอนที่ 3 ศึกษาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Inter - Correlation Coefficient) ของแบบทดสอบโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการและคะแนนรวมทุกรายการ

ตอนที่ 4 ศึกษาความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) จากคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทย ของผู้วิจัยกับคะแนนรวมของผู้เชี่ยวชาญ

ตอนที่ 5 ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับ .05 โดยใช้ตารางสำเร็จ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ก็มาหาความเป็นปรนัยของแบบทดสอบจากคะแนนผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คน
จึงผลปรากฏตามตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คน ตาม
แบบทดสอบทักษะการวาดภาพไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

คะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบ	N	r			
		คะแนนที่ 1	คะแนนที่ 2	คะแนนที่ 3	รวม
คนที่ 1 กับคนที่ 2	30	0.9689 [*]	0.9691 [*]	0.9788 [*]	0.8532 [*]
คนที่ 1 กับคนที่ 3	30	0.9743 [*]	0.9690 [*]	0.9849 [*]	0.8345
คนที่ 2 กับคนที่ 3	30	0.9588	0.9305 [*]	0.9634 [*]	0.8906 [*]

^{*} $P < .05$ ($r = 0.306$)

จากตาราง 2 แสดงว่า คะแนนระหว่างผู้ใช้แบบทดสอบที่ 1 กับคนที่ 2 คนที่ 1
กับคนที่ 3 คนที่ 2 กับคนที่ 3 ตามแบบทดสอบทักษะการวาดภาพไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความ
สัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.9689$,
 0.9691 , 0.8532 , 0.9788 , 0.9743 , 0.9690 , 0.8345 , 0.9849 , 0.9588 ,
 0.9305 , 0.8906 และ 0.9634 ตามลำดับ)

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบค่านัยสำคัญทางสถิติจากตาราง พบว่ามีความสัมพันธ์กันสูง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .423$) ทุกรายการทดสอบ

ตอนที่ 2 ศึกษาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบจากคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทย
ดังปรากฏผลตามตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย
ของผู้วิจัย ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2

รายการทดสอบ	N	r
การเตะเฉียงบริเวลดำตัว	30	0.7561 [*]
การตีเข้าเฉียงบริเวลดำตัว	30	0.7394 [*]
การถีบบริเวลดำตัว	30	0.7794 [*]
การชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า	30	0.7093 [*]
คะแนนรวม	30	0.6519 [*]

$$^* P < .05 \quad (r = 0.306)$$

จากตาราง 3 แสดงว่า

1. แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวลดำตัว ในการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7561$) แสดงว่า แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวลดำตัวมีความเชื่อมั่น
2. แบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวลดำตัว ในการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7394$) แสดงว่า แบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวลดำตัวมีความเชื่อมั่น
3. แบบทดสอบทักษะการถีบบริเวลดำตัว ในการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7794$) แสดงว่าแบบทดสอบทักษะการถีบบริเวลดำตัวมีความเชื่อมั่น

4. แบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า ในการทดสอบครั้งที่ 1 กับ ครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7093$) แสดงว่า แบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้านี้อาจมีความ

ตอนที่ 3 ศึกษาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของแบบทดสอบ ดังปรากฏผลตาม

ตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการ และคะแนนรวมทุกรายการ

รายการทดสอบ	1	2	3	4	5
การเตะเฉียงบริเวณลำตัว (1)	-	0.5511 [*]	0.6384 [*]	0.4410 [*]	0.8058 [*]
การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว (2)		-	0.4458 [*]	0.6596 [*]	0.8452 [*]
การถีบบริเวณลำตัว (3)			-	0.5444 [*]	0.7641 [*]
การชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า (4)				-	0.8413 [*]
คะแนนรวมทุกรายการ (5)					-

^{*} $p < .05$ ($r = 0.306$)

จากการตาราง 4 แสดงว่า

1. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัวกับการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง เชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.5511$)

2. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัวกับการถีบบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรง เชิงนิมานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.6384$)

3. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการกะเฉยเชิงบริเวณลำตัว กับการชกหมัดตรงหลัง
เข้าใบหน้า มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

($r = 0.4410$)

4. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัวกับการชกหมัดตรงหลัง
เข้าใบหน้า มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

($r = 0.6596$)

5. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัวกับการถีบบริเวณลำตัว
มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.4458$)

6. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า กับการถีบบริเวณ
ลำตัว มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

($r = 0.5444$)

7. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการกะเฉยเชิงบริเวณลำตัว กับคะแนนรวม มีความ
สัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.8058$)

8. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว กับคะแนนรวม มี
ความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.8452$)

9. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการถีบบริเวณลำตัว กับคะแนนรวม มีความสัมพันธ์
กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7641$)

10. คะแนนของแบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า กับคะแนนรวม
มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.8413$)

ตอนที่ 4 ศึกษาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ดังปรากฏผลตามตาราง 5

ตาราง 5 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย กับคะแนนรวมที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ

ความสัมพันธ์ระหว่าง	N	r
คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัย กับคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ	30	0.8306*

* $P < .05$ ($r = 0.306$)

จากตาราง 5 แสดงว่าคะแนนจากแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยกับคะแนนรวมที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิมิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.8306$) ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยมีความเที่ยงตรงอยู่ในระดับสูง

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสร้างแบบทดสอบสำหรับใช้ทดสอบทักษะที่จำมวยไทย สำหรับนักกีฬาชาย
วิทยาลัยพลศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเพื่อหาคุณภาพแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นครั้งนี้ เป็น
นักกีฬาชายวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ประจำปีการศึกษา 2528 ที่ผ่านการเรียนมวยไทย
มาแล้ว จำนวน 30 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบทดสอบทักษะที่จำมวยไทย สำหรับนักกีฬาชายวิทยาลัยพลศึกษา ที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้น ประกอบด้วยรายการทดสอบ 4 รายการ

- 1.1 การเตะเฉียงบริเวณลำตัว
- 1.2 การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว
- 1.3 การถีบบริเวณลำตัว
- 1.4 การชกหมัดตรงหลังบริเวณใบหน้า

2. ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านที่ให้คะแนน

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 1 สำเร็จการศึกษาจาก มศว. พลศึกษา เอกพลศึกษา
เป็นผู้ตัดสินมวยไทยมา 20 ปี ขณะนี้เป็นผู้ตัดสินมวยไทยอยู่เวทีลุมพินี

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 สำเร็จการศึกษาจาก มศว. พลศึกษา วิชาเอกพลศึกษา
เคยชกมวยไทยอาชีพมา 7 ปี เป็นผู้ตัดสินมวยไทยมา 6 ปี ขณะนี้เป็นผู้ตัดสินมวยไทยอยู่เวที
ตำรวจ

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 สำเร็จการศึกษาจาก มกว. พลศึกษา เคยชมมวยไทย อาชีพมา 10 ปี เป็นอาจารย์สอนมวยไทยและมวยสากลในวิทยาลัยพลศึกษา

ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านนี้ เป็นผู้ให้คะแนนจากการชกกระสอบทราย 1 ยก โดยพิจารณาความสามารถของนักศึกษาจากทักษะเบื้องต้น

3. บุคคลอื่น ๆ 3 ท่าน เป็นอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษามาจาก มกว. พลศึกษา วิชาเอกพลศึกษา และเป็นอาจารย์สอนอยู่ในวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ นำแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบกับนักกีฬาชาย วิทยาลัยพลศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้ว 30 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากคะแนนผู้ที่ใช้แบบทดสอบ 3 คน โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบแต่ละคน
2. หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากผลคูณของคะแนนจากการทดสอบซ้ำ
3. หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบแต่ละรายการและคะแนนรวม
4. หาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวม จากแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยกับคะแนนรวมของผู้เชี่ยวชาญ
5. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับ .05 โดยใช้ตารางสำเร็จ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการหาความเป็นปรนัยของผู้ใช้แบบทดสอบ ตามแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบทักษะแต่ละคน พบว่า

1.1 คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1 กับคนที่ 2 ตามแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.9689, 0.9691, 0.8532$ และ 0.9788 ตามลำดับ)

1.2 คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 กับคนที่ 3 ตามแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.9743, 0.9690, 0.8345$ และ 0.9849 ตามลำดับ)

1.3 คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2 กับคนที่ 3 ตามแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.9588, 0.9305, 0.8906$ และ 0.9634 ตามลำดับ)

2. ผลการหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยของแต่ละรายการทดสอบ พบว่า

2.1 แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวลดำตัวของผู้วิจัยในการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7561$) แสดงว่าแบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวลดำตัวมีความเชื่อมั่น

2.2 แบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวลดำตัวของผู้วิจัย ในการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7394$) แสดงว่าแบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวลดำตัวมีความเชื่อมั่น

2.3 แบบทดสอบทักษะการถีบบริเวลดำตัวของผู้วิจัย ในการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7794$) แสดงว่าแบบทดสอบทักษะการถีบบริเวลดำตัวมีความเชื่อมั่น

2.4 แบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้าของผู้วิจัย ในการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7093$) แสดงว่าแบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้ามีความเชื่อมั่น

3. ผลการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบแต่ละรายการและคะแนนรวม พบว่า

3.1 แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต กับแบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.5511$)

3.2 แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับแบบทดสอบทักษะการตีบริเวณลำตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.6384$)

3.3 แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต กับแบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.4410$)

3.4 แบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต กับแบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.6596$)

3.5 แบบทดสอบทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิต กับแบบทดสอบทักษะการตีบริเวณลำตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.4458$)

3.6 แบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับแบบทดสอบทักษะการตีบริเวณลำตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.5444$)

3.7 แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กันแบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับคะแนนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.8058$)

3.8 แบบทดสอบทักษะการเข้าเขียนบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กับแบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับคะแนนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.8452$)

3.9 แบบทดสอบทักษะการถือบริเวณลำตัว มีความสัมพันธ์กับแบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับคะแนนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.7641$)

3.10 แบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงลงเข้าใบหน้า มีความสัมพันธ์กับแบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับคะแนนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.8413$)

4. ผลการหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยพบว่า

คะแนนของการทดสอบจากแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย มีความสัมพันธ์กับแบบเส้นตรงเชิงนิมิตกับคะแนนของผู้เชี่ยวชาญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.8306$) แสดงว่าแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยมีความเที่ยงตรง

อภิปรายผล

1. การศึกษาหาความเป็นปรนัย การให้คะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบทักษะ คนที่ 1 คนที่ 2 และคนที่ 3 มีความสัมพันธ์อยู่ในเกณฑ์สูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าการให้คะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบทั้งสามคน ให้คะแนนเหมือนกัน หรือให้คะแนนในสิ่งเดียวกัน ซึ่ง สก็อตต์และเฟรนช์ (Scott and French. 1950 : 335) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ของการให้คะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบต้องมียค่า $0.70 - 0.85$ จึงถือได้ว่าการให้คะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบทั้งสามคน มีความเป็นปรนัย แสดงว่าแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยมีความเป็นปรนัย นั่นก็คือไม่ว่าใครจะนำแบบทดสอบทักษะของผู้วิจัยไปใช้ก็ครั้งก็ตามจะให้ผลตรงกัน

2. การศึกษาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย ครั้งที่หนึ่งกับคะแนนแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยครั้งที่สอง มีความสัมพันธ์อยู่ในเกณฑ์สูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 ทุกรายการ คือ¹ แบบทดสอบทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว มีค่า 0.7561 แบบทดสอบทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว มีค่า 0.7394 แบบทดสอบทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่า 0.7794 แบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า มีค่า 0.7093 แสดงให้เห็นว่าคะแนนแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยครั้งที่ 1 กับคะแนนแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย ครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิมาน กล่าวคือ ผู้ที่ทำคะแนนแบบทดสอบทักษะของผู้วิจัย ครั้งที่ 1 สูงก็จะทำคะแนนแบบทดสอบทักษะของผู้วิจัย ครั้งที่ 2 สูงด้วย ผู้ที่ทำคะแนนแบบทดสอบทักษะของผู้วิจัย ครั้งที่ 1 ต่ำ ก็จะทำคะแนนแบบทดสอบทักษะของผู้วิจัย ครั้งที่ 2 ต่ำด้วย แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบทักษะของผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นในระดับสูง ซึ่งจอห์นสันและเนลสัน (Johnson and Neilson. 1974 : 44) ให้อำนาจถึงคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดีข้อหนึ่งว่า ต้องมีความเชื่อมั่น (Reliability) ซึ่งหมายถึงแบบทดสอบต้องมีความแน่นอนในการวัด เมื่อนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดิมกี่ครั้งก็จะได้ผลเท่าเดิมหรือใกล้เคียงกับคะแนนเดิม แบบทดสอบทักษะของผู้วิจัยก็มีคุณสมบัติในทำนองเดียวกัน แสดงว่าแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่น

3. การศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ภายในระหว่างคะแนนของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยแต่ละรายการมีความสัมพันธ์กันอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกรายการ ($r = 0.5511, 0.4410, 0.6384, 0.6596, 0.4458, 0.5444$) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการตะเจียงบริเวณลำตัวกับการถีบบริเวณลำตัว และการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวกับการชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า มีค่าเท่ากับ 0.6384, 0.6596 ตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง หมายความว่าเราสามารถวัดองค์ประกอบเดียวกันได้ โดยอาจจะตัดรายการใดรายการหนึ่งออก ซึ่งสอดคล้องกับที่สก๊อตต์และเฟรนช์ (Scott and French. 1950 : 41 - 42) กล่าวว่าไว้ว่า หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างแบบทดสอบมีค่าสูง ก็สามารถเลือกแบบทดสอบรายการใดรายการหนึ่งใช้วัดทักษะแทนกันได้

4. การศึกษาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย มีความสัมพันธ์ภายในอยู่ในระดับสูง (ประคอง กรรณสูตร 2522 :

111) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกรายการ ($r = 0.8058, 0.8452, 0.7641, 0.8413$) กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่ทำคะแนนในรายการใดรายการหนึ่งได้สูง ก็จะทำให้คะแนนรวมสูงไปด้วย แสดงว่าคะแนนของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการ ส่งผลให้คะแนนรวมของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สูงด้วย

5. การศึกษาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยกับคะแนนรวมของผู้เชี่ยวชาญมีค่า 0.8306 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของผู้วิจัยมีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงเชิงนิมิต กับคะแนนรวมที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ คือ ผู้ที่ทำคะแนนแบบทดสอบของผู้วิจัยต่ำก็จะได้คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญต่ำด้วย ซึ่งหมายถึงว่าแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงในระดับสูง สามารถนำไปใช้วัดทักษะกีฬามวยไทยได้

ข้อเสนอแนะ

1. แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเหมาะสำหรับผู้สอนวิชามวยไทยในวิทยาลัยพลศึกษา จะนำไปประเมินผลการเรียนการสอนนักศึกษา
2. ควรนำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบกับนักมวยไทยอาชีพ เพื่อดูความสัมพันธ์ของแบบทดสอบว่าสามารถใช้ได้หรือไม่
3. ควรใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ศึกษาเกณฑ์ปกติสำหรับนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา และระดับอุดมศึกษา
4. ควรใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทดสอบนักศึกษาก่อนเริ่มการเรียนการสอน และทดสอบอีกครั้งหลังจากจบการเรียนการสอนทักษะ เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้เรียน ซึ่งจะได้นำมาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น
5. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับความสามารถในการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยตามแบบทดสอบของผู้วิจัย
6. เมื่อนำแบบทดสอบของผู้วิจัยไปใช้ ควรจะทดสอบทุกทักษะตามแบบทดสอบ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

เกษรศาสตร์, มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ หลักสูตรปริญญาตรีและปริญญาโท

คณะศึกษาศาสตร์ 2521, 53 หน้า อัดสำเนา

จรวบ แก่นวงษ์คำ และอุดม พิมพ์ การทดสอบสมรรถภาพทางกาย ธเนศวรการพิมพ์

2516, 104 หน้า

จรัสเดช อุลิต มวยไทย โรงพิมพ์ประสานการพิมพ์ 2527, 198 หน้า

จรินทร์ ธาณินทร์ การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา โรงพิมพ์เจริญวิทยการพิมพ์

2519, 207 หน้า

ชวาล แพร์ตกุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2508, 452 หน้า

✓ ชัยยันต์ แก่นรุ่งงาม ความสัมพันธ์ของเวลาปฏิกิริยาและความเร็วของการชกหมัดในมวยสากล

กับความสามารถทางกลไกทั่วไป ปริญญาพนธ์ กต.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2528, 70 หน้า อัดสำเนา

ชัยสวัสดิ์ เพียนวิบูลย์ มวยไทย ไม่ปรากฏโรงพิมพ์ 2520, 193 หน้า

ทวีศักดิ์ ญะณกลาง การวัดและประเมินผลพลศึกษาในโรงเรียน ไม่ปรากฏโรงพิมพ์

2527, 170 หน้า เอกสารอัดสำเนา

นอง เสี่ยงหล่อ ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกาย ความถี่ของการชกหมัด และ

คะแนนจากการแข่งขันของนักมวยสากลสมัครเล่น ปริญญาพนธ์ กต.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528, 61 หน้า อัดสำเนา

ประคอง กรรณสูตร สถิติศาสตร์ประยุกต์ ไทยวัฒนาพานิช 2522, 161 หน้า

ปัญญา ไกรทัศน์ มวยไทยยอดเกิลปะการต่อสู้ พิมพ์ครั้งที่ 3 บริษัทการพิมพ์ 2527,

274 หน้า

ผาณิต บิลมาก การทดสอบและประเมินผลพลศึกษา ไม่ปรากฏโรงพิมพ์ 2524,

273 หน้า เอกสารอัดสำเนา

✓ เนื้อประภา เข้มแดง กีฬาวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวของวามวยไทย วิทยานิพนธ์

ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 60 หน้า อัดสำเนา

โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง พัฒนาการกีฬามวยไทย วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2522, 325 หน้า อัดสำเนา

มวยไทย ไม่ปรากฏโรงพิมพ์ 2524, 231 หน้า เอกสารอัดสำเนา

ไพรัช พันธุ์ชาติ มวยไทย ไม่ปรากฏโรงพิมพ์ 2526, 40 หน้า เอกสารอัดสำเนา

ทอง เกิดแก้ว การพลศึกษา โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร 2517, 339 หน้า

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนานันธิ์ 2522
286 หน้า

ลือชา สุพรรณพงษ์ เอกสารประกอบคำบรรยายวิชามวยไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตพลศึกษา 2527, 9 หน้า เอกสารอัดสำเนา

กัญญาธิการ, กระทรวง กรมพลศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (พลศึกษา)
2520, 117 หน้า

ศรีนครินทรวิโรฒ, มหาวิทยาลัย หลักสูตรปริญญาตรีการศึกษานับถิต 2522, 568 หน้า

สงวน มีระหงษ์ เอกสารประกอบคำบรรยายวิชามวยไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตพลศึกษา 2526, 15 หน้า เอกสารอัดสำเนา

✓ สมถวิล วิจารณ์กรกิจ ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับผลการชกมวยไทย
วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519, 56 หน้า อัดสำเนา

✓ สิ้นชัย รักมีเพื่อง การศึกษาเวลาของการตอบสนองและความเร็วของการชกหมัดแบบต่าง ๆ
ในมวยสากล ปรินญาณินพนธ์ กต.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2527, 79 หน้า อัดสำเนา

แสวง กิริโปล์ เอกสารประกอบคำบรรยายวิชามวยไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตพลศึกษา 2516, 4 หน้า เอกสารอัดสำเนา

เอกสารประกอบคำบรรยายวิชามวยสากล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตพลศึกษา 2520, 10 หน้า เอกสารอัดสำเนา

Barrow, Harold M. and Rosemary McGee. "What is Evaluation and Measurement," A Practical Approach to Measurement in Physical Education. 2nd.ed., Philadelphia, Lea and Eobiger, 1971.
599 p.

- Clarke, Harrison H. Application of Measurement to Health and Physical Education. New York, Prentice - Hall Inc., 1951. 439 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. McGraw - Hill Book Company, New York, 1966. 446 p.
- Heath, Mazjorie L. and Rodgers, Elizabeth G. "A Study in the Use of Knowledge and Skill Test in Soccer," the Research Quarterly. Vol.3 No.4 (December 1932)
- Johnson, Barry L. and Jack K. Neilson. "Basic Concepts in Test and Measurement for Evaluation in Physical Education." Minnesota, Burgess Publishing Company, 1974. 477 p.
- Mathews, Donald K. Measurement in Physical Education. 5th.ed. Philadelphia, W.B. Saunders Company, 1978. 495 p.
- McCloy, Charles H. and Norma, D. Young. Test and Measurement in Health and Physical Education. 3rd.ed., New York, Appleton - Century - Crofts, Inc., 1954. 193 p.
- Meyers, Carlton R. and Erwin T. Blesh, "The Value of Measurement in Physical Education," Measurement in Physical Education. New York, The Ronald Press Company, 1962. 256 p.
- Nixon, John E. and Ann E. Jewett. An Introduction of Physical Education. 8th.ed., West Washinton Square, Saunders Company, 1974. 387 p.
- Pape, Laurence A. and Louis E. Means. "The Principle of Evaluation," A Professional Career in Physical Education. Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice Hall, 1962. 271 p.
- Rajadamnern Stadium The King of All Marthial Arts. Thailand, Pholachai Printing Center Corp, Dec, 1984. 114 p.
- Scott, Gladys M. and Esther French, "Purpose of Evaluation and Measurement," Measurement and Evaluation in Physical Education. Iowa, I.M.C. Brown Company, 1950. 277 p.
- Willgoose, Carl E. Evaluation in Health Education and Physical Education. New York, McGraw - Hill Book Company, Inc., 1961. 478 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย

ภาคผนวก ก
แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย

คำชี้แจง

ก่อนเริ่มทำการทดสอบ ให้ผู้เข้ารับการทดสอบทุกคนทำการอบอุ่นร่างกาย 5 นาที
ก่อนเริ่มทดสอบโดยบริหารร่างกายและกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ และผู้เข้ารับการทดสอบสามารถ
ฝึกซ้อมแบบทดสอบก่อนทำการทดสอบ 2 - 3 ครั้ง

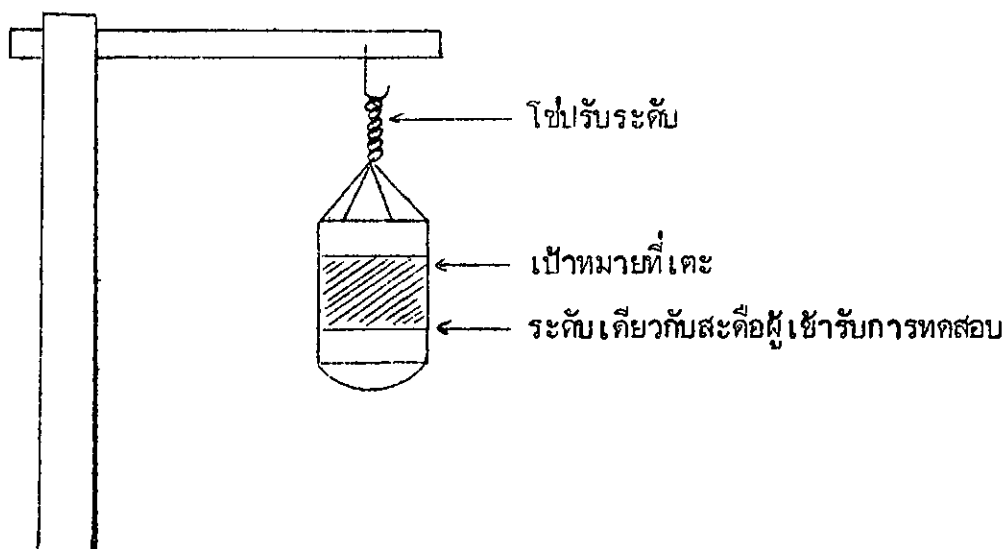
รายละเอียดแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบไปด้วยแบบทดสอบ 4 รายการ ดังนี้

1. การเตะเฉียงบริเวณลำตัว
2. การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว
3. การถีบบริเวณลำตัว
4. การชกหมัดตรงหลังเข้าใบหน้า

แบบทดสอบรายการที่ 1 การเตะเฉียงบริเวณลำตัว จะให้ผู้ช่วยในการวิจัยเป็นผู้จับกระสอบทราย เพื่อป้องกันไม่ให้กระสอบแกว่งไปมา

1. แบบทดสอบการเตะเฉียงบริเวณลำตัว

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. กระสอบทรายหนักพอขนน้ำ ด้านในบรรจุเศษผ้าต่าง ๆ จนเต็ม พร้อมโป๊วแขวนปรับระดับได้
3. เสื่อสำหรับแขวนกระสอบทราย

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอากระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับทดสอบไปแขวนกับเสื่อที่จัดเตรียมไว้ พร้อมทั้งปรับระดับให้ผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคน โยงให้แนวเส้นสีขาวล่างสุดของเป้าหมายบนกระสอบอยู่แนวเดียวกับสะก๊อตของผู้เข้ารับการทดสอบ

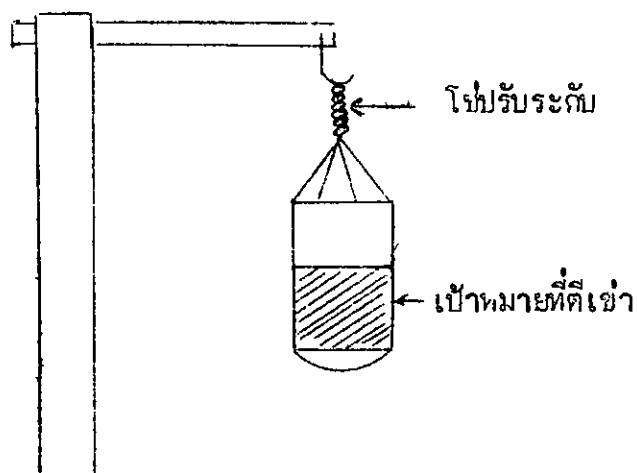
วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเตรียมพร้อม เมื่อได้ยินสัญญาณ "เริ่ม" จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเตะเฉียงไปยังกระสอบทรายให้ตรงจุดที่ผู้วิจัยกำหนด ภายในเวลา 30 วินาที

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่เตะได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องเตะเฉียง และเข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งที่เตะให้
3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะเตะด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งก็ได้ หรือจะสลับกันเตะโดยใช้ทั้งเท้าซ้ายและเท้าขวาก็ได้
4. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

2. แบบทดสอบการตีเข้าเฉียดบริเวณลำตัว

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เร็ว
2. กระสอบทรายหนักพอเหมาะ ด้านในบรรจุเศษผ้าต่าง ๆ จนเต็ม พร้อมโซ่แขวนปรับระคับได้
3. เส้าสำหรับแขวนกระสอบทราย

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอากระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับทดสอบไปแขวนกับเส้าที่จัดเตรียมไว้ พร้อมทั้งปรับระคับให้กับผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคน โดยให้แนวสีขาวล่างสุดของเป้าหมายบนกระสอบอยู่แนวเดียวกับสะดือของผู้เข้ารับการทดสอบ

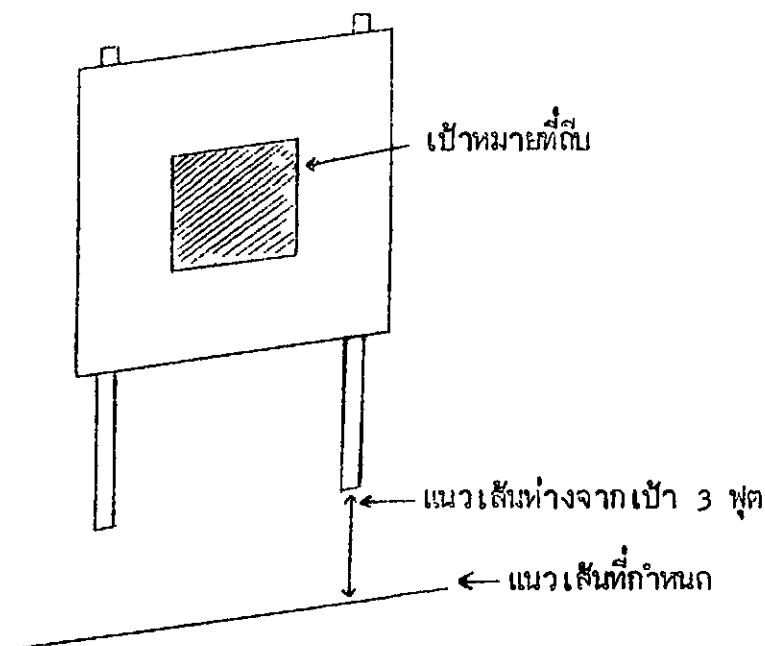
วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบเตรียมพร้อม มือทั้งสองข้างจับอยู่ที่กระสอบ ในลักษณะเหมือนกับจับกู่ก้อสู้ เมื่อได้ยินสัญญาณเริ่มจากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบตีเข้าเฉียดไปยังกระสอบทราย ให้ตรงจุดที่ผู้วิจัยกำหนด ให้เร็วและแรงเต็มที่ตามกำลังของตัว ภายในเวลา 30 วินาที

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่กระทำได้ดีที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องตีเข้าเฉียงและเข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งที่ตีเข้าให้
3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะตีเข้าด้วยข้างใดข้างหนึ่ง หรือจะใช้ทั้งสองข้างสลับกันก็ได้
4. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

3. แบบทดสอบการเก็บบริเวณลำตัว

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. เป้าทังบุเองน้ำหนัก 8" กว้าง $1\frac{1}{2}$ ฟุต ยาว $1\frac{1}{2}$ ฟุต ตรงกลางเป้ามีเส้นสีขาวกว้าง $1\frac{1}{2}$ " ทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้าง 8" ยาว 8"
3. เสาศาหรับติดตั้งเป้า
4. กระดานขาว
5. เทปวัดระยะ

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอาเป้าที่จัดเตรียมไว้สำหรับทดสอบไปยึดกับหลักไม้ที่จัดเตรียมไว้แล้ว
เลื่อนเป้าให้จุดล่างสุดแนวเส้นสีขาว อยู่ระดับเดียวกับสะก๊อของผู้เข้ารับการทดสอบ

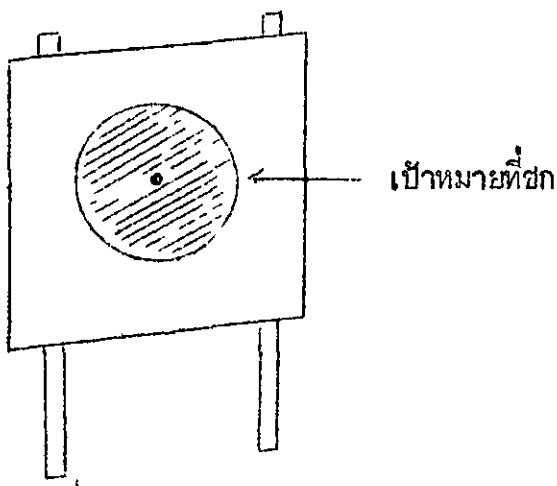
วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบยื่นหางเป่า 3 พุค อยู่หลังแนวเส้นที่ผู้วิจัยทำเครื่องหมายไว้ เมื่อได้ยินสัญญาณ "เริ่ม" จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบถีบไปยังเป้าให้ตรงจุดที่ผู้วิจัยกำหนด ภายในเวลา 30 วินาที ให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่ถีบได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องถีบให้เข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งที่ถีบให้
3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะถีบด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งก็ได้ หรือจะสลับทั้ง 2 เท้าก็ได้
4. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

4. แบบทดสอบการชกหมัดตรงหลังบริเวณใบหน้า

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. กระดาษขาว
3. เป้าหนังบุช่องน้ำ หนา 8" กว้าง $1\frac{1}{2}$ ฟุต ยาว $1\frac{1}{2}$ ฟุต ตรงกลางเป้าหมายสีขาวเป็นวงกลม รัศมี 4"
4. นวมขนาด 6 ออนซ์ 1 คู่
5. ผ้าพันมือ 10 ผืน
6. เสื่อสำหรับติดตั้งเป้า

การเตรียมอุปกรณ์

1. นำเอาเป้าที่จัดเตรียมไว้สำหรับทดสอบไปยึดกับหลักไม้ที่จัดเตรียมไว้แล้ว
เลื่อนเป้าให้จุดกึ่งกลาง ของวงกลมสีขาวอยู่ระดับเดียวกับปลายคางของผู้เข้ารับการทดสอบ
2. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบพันมือและสวมนวมทั้ง 2 ข้าง

วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบยื่นอุทธรณ์ข้อผิดพลาดที่กำหนดไว้เมื่อได้ยื่นสัญญาณ "เริ่ม" จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบกลับเท้าขวาเข้าไปขกหมัดตรงหลังไปยังเป้าบริเวณวงกลมสีขาวภายในเวลา 30 วินาที

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่ชกได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องขกหมัดตรงหลังให้เข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนหมัดที่ชกให้
3. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

ทักษะที่ใช้ในการทดสอบ

ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามทักษะ ถ้าหากผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติไม่ถูกต้องตามทักษะการกระทำครั้งนั้น ๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้ จะนับเฉพาะครั้งที่ปฏิบัติถูกต้องเท่านั้น

ตะเขียงบริเวณลำตัว เมื่อจะตะด้วยเท้าขวา จะถ่าน้ำหนักตัวมาที่เท้าซ้าย เหยียดเท้าขวาขึ้น โดยเท้าขวาจะทำมุมกับพื้นประมาณ 45° เหยียดปลายเท้าข้างที่ตะออก เข่าขวาจะงอเล็กน้อยในจังหวะเดียวกัน บิดฝ่าเท้าซ้าย (เท้าที่ยืนเป็นหลัก) หันส่วนข้างเท้าด้านในไปทางคู่ต่อสู้ (เป้าหมายที่ตะ) รวมทั้งบิดลำตัว สะโพกไปตามฝ่าเท้า ลำตัวและศีรษะเอนไปทางซ้าย (ตรงข้ามกับเท้าที่ตะ)

ตีเข่าเฉียงบริเวณลำตัว มือทั้งสองข้างโอบรัดที่กระสอบ เหมือนกับยืนมือไป เหนี่ยวคอกู่ต่อสู้หรือรัดเอวคู่ต่อสู้ เมื่อจะตีเข่าขวาจะต้องก้าวเท้าซ้ายเฉียงมาทางขวา เล็กน้อย พร้อมทั้งบิดสะโพกมาทางขวา ยกเท้าขวาขึ้นให้ส่วนขาอ่อนบน (จากหัวเข่าถึง สะโพก) ทำมุมกับลำตัวประมาณ 90° ขาอ่อนล่าง (จากข้อเท้าถึงหัวเข่า) ทำมุมกับขาอ่อนบนประมาณ 75° ปลายเท้าจุ่มขึ้นลงบนเบาะ เข่าขวาออกทางขวา บิดลำตัวและสะโพก กลับทิศทางเดิมอย่างแรงและเร็ว พร้อมกับบิดเท้าหันส่วนด้านหัวเข่าเข้าหาเป้าหมายคือ บริเวณลำตัว (ตีเข่าซ้ายปฏิบัติเหมือนกับเข่าขวาเพียงแต่ทำตรงข้ามกัน)

ถีบบริเวณลำตัว การถีบก้าวเท้าซ้าย จะถ่าน้ำหนักตัวมาที่เท้าขวา ในขณะที่ถ่าน้ำหนักตัวมาจะต้องเป็นจังหวะเดียวกับการยกเท้าซ้ายขึ้นพร้อมกับสไลด์ตัวเข้าหาเป้าหมาย เท้าซ้ายข้างที่ถีบจะเหยียดตรง เหยียดปลายเท้า หรือจุ่มปลายเท้าลงเพื่อใช้ส่วนปลายเท้า สัมผัสกับเป้าหมาย (ใช้เท้าขวาถีบปฏิบัติเหมือนเท้าซ้ายเพียงแต่ทำตรงข้ามกัน)

ชกมัดตรงหลังที่ใบหน้า ชกด้วยหมัดขวา ถ่าน้ำหนักไปที่เท้าซ้าย ย่อเข่าลงเล็กน้อย เท้าหลังยันส่งให้ลำตัวพุ่งไปข้างหน้าพร้อมกับบิดสะโพก ลำตัว ไหล่ ตามส่งหมัดขวาไปยังเป้าหมายโดยคำว่าสั้นหมัดลง เพื่อให้สั้นหมัดกระทบเป้าหมาย

วิธีการให้คะแนน

แบบทดสอบทักษะทั้ง 4 แบบ มีวิธีการให้คะแนนเหมือนกันคือ ใช้การจับเวลา ภายในเวลา 30 วินาที ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องกระทำให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และ จะต้องกระทำอย่างเต็มที่ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามทักษะนั้น ๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้

ภาคผนวก ข

ตาราง แสดงการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน
แสดงคะแนนการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2
แสดงคะแนนของผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คน

ภาคผนวก ข

แสดงการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

การให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญจะเป็นไปในแนวเดียวกัน โดยวิธีการดูการชกทดสอบ
 ทรายของผู้เข้ารับการทดสอบ 1 ยก เวลา 2 นาที ผู้เชี่ยวชาญจะให้คะแนนตามความสามารถ
 ของผู้เข้ารับการทดสอบจากลักษณะต่อไปนี้

1. ท่าทาง
2. ทักษะ เบื้องต้น
3. ความคล่องตัว ความเร็ว
4. ความสัมพันธ์ในการกระทำ

• ท่าทาง

ดูจากลักษณะการตั้งการ์ด การสับเท้าเข้า-ออก การทรงตัวในขณะเตะ ต่อยหรือ
 เข้า

ทักษะ เบื้องต้น

ดูจากการกระทำ เช่น การเหวี่ยงเท้าเตะ ดูว่าจังหวะการเตะเป็นอย่างไรบ้าง
 มีการบิดสะโพก บิดลำตัวช่วยในการเหวี่ยงเท้าข้างหรือเปล่า การชกหมัด การถีบ การเข้า
 ถูกต้องตามลักษณะหรือไม่

ความคล่องตัว ความเร็ว

ดูจากการเคลื่อนไหวในการกระทำ ดูว่าการกระทำแต่ละอย่างเป็นไปด้วยความ
 รวดเร็วหรือไม่ และจะต้องถูกต้องตามทักษะด้วย

ความสัมพันธ์ในการกระทำ

จากการกระทำ ผู้ที่เข้ารับการทดสอบสามารถใช้อวัยวะทุกส่วนได้สัมพันธ์กันขนาดไหน เช่น เมื่อถีบแล้วต้องเตะตาม หรือเมื่อชกแล้วต้องเข้าไปจับ (คอ) กระสอบตีเข้า เรียกว่า ต้องมีการกระทำที่ต่อเนื่องกันไป กระทำออกไปเป็นชุด ๆ

ลำดับการให้คะแนน

ดีมาก	มีคะแนนเท่ากับ	5
ดี	มีคะแนนเท่ากับ	4
ปานกลาง	มีคะแนนเท่ากับ	3
อ่อน	มีคะแนนเท่ากับ	2
อ่อนมาก	มีคะแนนเท่ากับ	1

ตาราง 6 แสดงคะแนนที่ได้จากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน

ผู้เข้ารับการทดสอบ	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คะแนนรวม
1	3	3	2	8
2	4	3	2	9
3	3	4	3	10
4	3	4	4	11
5	4	3	3	10
6	5	4	4	13
7	4	5	4	13
8	3	3	3	9
9	3	4	2	9
10	4	3	3	10
11	3	3	3	9
12	3	3	3	9
13	4	5	3	12
14	2	2	1	5
15	4	4	3	11
16	5	5	5	15
17	3	3	2	8
18	3	2	3	8
19	4	4	3	11
20	4	3	3	10

ตาราง 6 (ต่อ)

ผู้เข้ารับการทดสอบ	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คะแนนรวม
21	4	4	4	12
22	3	3	3	9
23	3	3	4	10
24	4	5	4	13
25	2	2	1	5
26	3	2	3	8
27	3	3	3	9
28	3	3	2	8
29	2	1	1	4
30	3	3	3	9
รวม	101	99	87	287

0 7 6 5 2
 0 5 6 0 0 0 1 5 6 1
 0 5 6

ตาราง 7 แสดงคะแนนการทดสอบทักษะกีฬามวยไทยที่ได้จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2

ผู้เข้ารับ การทดสอบ	การทดสอบครั้งที่ 1					การทดสอบครั้งที่ 2				
	เตะ	ถีเข้า	ถีบ	ชก	รวม	เตะ	ถีเข้า	ถีบ	ชก	รวม
1	44	45	70	37	196	41	42	67	36	186
2	50	47	66	38	201	46	45	30	35	156
3	35	50	68	33	186	40	44	65	35	184
4	42	43	65	36	186	45	47	69	38	199
5	41	39	63	35	178	42	40	66	32	180
6	50	48	65	40	203	48	45	68	37	198
7	45	50	64	35	194	49	48	67	38	202
8	45	45	60	37	187	48	47	65	34	194
9	41	38	61	35	175	47	40	56	37	180
10	42	48	62	34	186	46	44	64	38	192
11	43	46	63	33	185	44	45	67	31	187
12	39	35	62	40	176	37	39	65	38	179
13	48	42	68	33	191	45	44	66	36	191
14	36	32	60	28	156	40	30	68	30	168
15	46	48	71	34	199	41	44	69	31	185
16	45	49	78	39	211	43	47	76	39	205
17	42	33	51	33	159	45	39	59	35	178
18	37	38	57	33	165	41	41	60	29	171
19	42	44	67	37	190	40	42	64	36	182
20	43	46	65	37	191	41	48	67	38	194

ตาราง 7 (ต่อ)

ผู้เข้ารับ การทดสอบ	การทดสอบครั้งที่ 1					การทดสอบครั้งที่ 2				
	เตะ	ตีเข้า	ถีบ	ชก	รวม	เตะ	ตีเข้า	ถีบ	ชก	รวม
21	37	47	67	35	186	41	44	71	37	193
22	39	40	64	37	180	40	43	62	34	179
23	42	44	64	37	187	40	41	67	37	185
24	45	46	71	41	203	44	48	74	42	208
25	33	39	56	28	156	38	45	61	27	171
26	43	45	63	36	187	41	41	65	34	181
27	39	42	63	36	180	44	46	61	38	189
28	39	43	58	31	171	42	47	63	32	184
29	28	35	58	30	151	33	40	61	28	162
30	33	38	64	32	167	36	37	60	29	162
รวม	1234	1285	1911	1050	5483	1268	1293	1953	1041	5525

ตาราง 8 แสดงคะแนนการทดสอบความรู้ของผู้เรียนที่เรียนในแบบทดสอบ 3 คน

ผู้เข้าเรียน การทดสอบ	ผู้เรียนทดสอบครั้งที่ 1					ผู้เรียนทดสอบครั้งที่ 1					ผู้เรียนทดสอบครั้งที่ 3				
	คะแนน	เข้า	ชก	ถึบ	รวม	คะแนน	เข้า	ชก	ถึบ	รวม	คะแนน	เข้า	ชก	ถึบ	รวม
1	41	43	64	35	183	39	43	62	35	179	40	41	65	34	180
2	45	46	71	38	200	47	45	68	37	197	44	44	70	38	196
3	36	40	69	34	179	33	39	67	34	173	34	39	70	33	176
4	48	45	70	40	203	47	46	68	40	201	48	44	69	40	201
5	39	44	65	34	182	36	42	63	33	174	37	44	63	33	187
6	33	34	62	30	159	32	32	58	30	152	31	35	60	30	156
7	46	44	74	40	204	44	42	71	38	195	44	43	70	39	196
8	42	44	70	35	191	42	41	68	34	185	40	42	66	34	182
9	40	40	68	31	179	38	40	66	32	176	38	40	68	31	177
10	37	36	62	32	167	37	35	60	32	164	36	36	63	31	166
11	49	50	74	41	214	48	48	71	40	207	48	47	72	40	207

ตาราง 8 (ต่อ)

ผู้เข้ารับ การทดสอบ	ผู้ใช้งานทดสอบงานที่ 1					ผู้ใช้งานทดสอบงานที่ 2					ผู้ใช้งานทดสอบงานที่ 3				
	คะแนน	เวลา	ข้อถูก	ข้อผิด	รวม	คะแนน	เวลา	ข้อถูก	ข้อผิด	รวม	คะแนน	เวลา	ข้อถูก	ข้อผิด	รวม
12	44	45	71	37	197	44	43	72	37	196	45	45	71	37	198
13	38	35	66	31	170	36	35	66	30	167	37	33	66	31	167
14	46	48	72	39	205	44	46	72	37	199	43	46	70	39	198
15	41	40	65	33	179	42	40	63	32	177	41	38	62	33	144
16	50	48	65	40	203	51	45	65	39	200	46	47	65	38	198
17	43	46	63	33	185	42	44	60	33	179	43	44	61	32	180
18	39	52	70	43	204	39	50	67	42	198	37	51	68	42	198
19	48	42	68	33	191	46	42	68	33	189	48	42	66	32	188
20	51	48	67	43	208	49	46	65	41	201	49	48	65	35	201
21	42	46	65	33	186	42	44	63	31	180	43	46	62	32	183

ตาราง 8 (ต่อ)

ผู้เข้ารับ การทดสอบ	ผู้ใช้แบบทดสอบที่ 1					ผู้ใช้แบบทดสอบที่ 2					ผู้ใช้แบบทดสอบที่ 3				
	คะแนน	ข้อถูก	ข้อผิด	ข้อสงสัย	รวม	คะแนน	ข้อถูก	ข้อผิด	ข้อสงสัย	รวม	คะแนน	ข้อถูก	ข้อผิด	ข้อสงสัย	รวม
22	45	50	70	40	205	45	48	68	39	200	45	47	68	39	199
23	37	47	67	35	186	37	46	65	33	181	37	47	65	34	183
24	44	42	57	37	180	42	42	60	36	180	44	41	56	36	177
25	35	45	67	30	177	35	42	65	30	172	35	43	67	30	175
26	43	44	66	36	189	42	42	66	35	186	42	43	66	35	186
27	40	45	63	40	188	39	44	60	38	181	37	45	62	40	184
28	49	46	70	37	202	47	46	68	37	198	50	44	66	36	196
29	47	47	71	42	207	46	45	64	42	196	47	47	68	41	203
30	45	45	60	37	187	45	43	67	37	192	45	45	68	36	194
รวม	1283	1327	2012	1088	5710	1256	1287	1971	1067	5575	1256	1297	1978	1065	5576

ภาคผนวก ค
การวิเคราะห์ลักษณะกีฬามวยไทย

ภาคผนวก ค
การวิเคราะห์หัตถกะกีฬามวยไทย

ตาราง 9 แสดงผลการวิเคราะห์การเตะ

กัณฑ์	ชื่อ - คณะนักมวย	จำนวนครั้งที่เตะ							รวม
		เตะเฉียง ลำตัว	เฉียง ก้นคอ	เตะตัด ลำตัว	เตะ ตัดขา	เตะตัด ก้นคอ	เตะ ตรง	เตะด้วย สันเท้า	
1	วังจั่นน้อย ส.ปลั่งชัย	16	-	-	4	-	-	-	20
	ทองศักดิ์ ภิรมย์สามทหาร	64	-	-	1	-	-	-	65
2	บัวบับ ก.สาธิต	82	-	-	2	-	-	-	84
	แชลง ศิลปากร	63	2	-	1	-	-	-	66
3	จักรสิงห์ อ.เมืองสิงห์	36	-	-	1	1	-	-	38
	ภิรมย์รัก เกียรติรัฐพล	19	-	-	19	-	-	-	38
4	สิงห์หนุ่ม ภิรมย์อ้อมน้อย	80	-	-	5	-	-	-	85
	กีฬาร้อม ภิรมย์ดาวทอง	46	-	-	3	-	-	-	49
5	มานะเดช ภิรมย์ขุนทอง	123	-	-	20	-	-	-	143
	อิสระ ส.อุทัย	41	1	-	21	-	-	-	63
6	กำเนิก เพชรเมืองตราก	87	-	-	-	-	-	-	87
	งามเนตร ภิรมย์ส่าย	67	1	-	2	-	-	-	70
7	แจ๊ค เกียรติอินเตอร์	76	16	-	1	-	-	-	93
	จำปาทอง ณ นนทชัย	57	3	-	4	-	-	-	64
8	ลั่นกรู้ง เกียรติเกรียงไกร	95	-	-	7	-	-	-	102
	เริงชัย ไทยรุ่งเรือง	59	-	-	2	-	-	-	61

ตาราง 9 (ต่อ)

ภูมิลำเนา	ชื่อ - ภูมิลำเนา	จำนวนครั้งที่เตะ							รวม
		เตะเฉียง ลำตัว	เฉียง ก้น	เตะตัด ลำตัว	เตะ ตัดขา	เตะตัด ก้น	เตะ ตรง	เตะด้วย สันเท้า	
ป้องกันแชมป์ มวยไทย ไลต์เวท	ภูหลวงขาว ๗ นนทบุรี	51	-	-	5	-	-	-	56
	แระคำ ลูกพระบาท	47	1	-	3	-	-	-	51
ป้องกันแชมป์ มวยไทย เฟเธอร์เวท	นทวิทย์ เควี	66	-	-	2	-	-	-	68
	ลมอัสาน ส.ธนิกุล	66	-	-	6	-	-	-	72
รวม		1241	24	-	109	1	-	-	1375

ตาราง 10 แสดงผลการวิเคราะห์การใช้เช่า

คู่ที่	ชื่อ - คณะนักมวย	จำนวนครั้งที่เช่า				
		เช่าเจียง ลำตัว	เช่าตรง	เช่าตัด	เช่าลอย	รวม
1	เสื่อสมิง กิษย์ช่าง	35	9	-	-	44
	หม่อมขิงขี้ กิตติเกษม	13	1	-	-	14
2	ดาวเด่น ศาคริทัต	43	10	-	-	53
	ลมอีสาน ด.ธนิกุล	17	1	-	-	18
3	เด่นชัย ลุกคลอง 3	28	-	-	-	28
	ธานี้อย ส.สามัคคี	89	-	-	-	89
4	พันมงคล อ.มหาชัย	-	-	-	-	-
	ถูกใจ เจริญเมือง	-	1	-	-	1
5	วำปาทอง ณ นนทชัย	6	1	-	-	7
	มานะศักดิ์ ส.เพลินจิต	2	3	-	-	5
6	ณ นคร แคนภูไท	20	2	-	-	22
	แย้มคำ มุทธกิจ	25	2	-	-	27
7	กวางทอง สิงห์ขาวเขื่อน	75	12	-	-	87
	หละชัย ลุกสำโรง	64	12	-	-	76
8	นารอง กิษย์กวนอิม	25	1	-	-	26
	เพชรสงวน ชุมภูทอง	51	3	-	-	54
9	อดิกร ลุกรัมย์	84	1	-	-	85
	รุ่งศักดิ์ ลุกพระบาท	55	1	-	-	56

ตาราง 10 (ต่อ)

พื้นที่	ชื่อ - ภูมิลำเนา	จำนวนครั้งที่เข้า				
		เข้าเยี่ยม ลำตัว	เข้าตรง	เข้าตัด	เข้าลอย	รวม
จังหวัด บุรีรัมย์ หลายเขต	พฤษ์เล็ก กิษย์ชุมทอง	29	-	-	-	29
	โชคชัยน้อย กิษย์โชคชัย	15	1	-	-	16
รวม		676	61	-	-	737

ตาราง 11 แสดงผลการวิเคราะห์การเก็บ

ลำดับ	ชื่อ - คณะนักมวย	จำนวนครั้งที่เก็บ			
		เก็บหน้า	เก็บขา	เก็บลำตัว	รวม
1	สายทึบทะ เทียนทิพย์	-	2	16	18
	เคนชัย ณ ราชวัตร	-	-	1	1
2	เรณิมิตร บุญกิตติ	-	-	2	2
	อดุลย์ กิ้วยมณต์ชัย	-	-	-	-
3	เพื่อนมิตร กิ้วยมณต์	-	-	18	18
	กวางทอง แดงภูไท	-	-	3	3
4	เรณิมิตร กิ้วยมณต์	-	-	5	5
	สุรศักดิ์ กล่อมผจญ	1	-	20	21
5	พันแก้ว ส.ธนกุล	-	-	5	5
	หวังอยู่ ส.เพลินจิต	-	-	3	3
6	มังกรเขียว กิ้วยมณต์	-	-	8	8
	ยูโงชิ ส.อาจหาญ	3	-	27	30
7	โพธิ์ไทรน้อย ศักดิ์วิบูลย์	-	-	1	1
	ทองฟ้า กิ้วยมณต์	-	-	14	14
8	พันธุ์ทิพย์ ลูกกรรไกร	-	-	34	34
	ไพฑูริย์ แฟร์เท็กซ์	-	-	1	1
9	ผดุงพล ลูกเสด็จแม่	-	-	2	2
	สงคราม ล.ชัยศรี	1	-	52	53

ตาราง 11 (ต่อ)

พื้นที่	ชื่อ - คณะนักมวย	จำนวนครั้งที่ตี			
		ตีหน้า	ตีขา	ตีลำตัว	รวม
ชิงแชมป์มวย รุ่นจูเนียร์ หลายเวที หลายเวที เวทีราช- ดำเนิน	สิงห์น้อย เพชรอานันท์	-	-	4	4
	ฟ้าลั่น ลูกพระบาท	-	-	3	3
รวม		5	2	219	226

ตาราง 12 แสดงผลการวิเคราะห์การชกหมัด

คู่ที่	ชื่อ - คณะนักมวย	จำนวนครั้งที่ชก				
		หมัด ตรงหน้า	หมัด ตรงหลัง	หมัดขึ้น ค้ำ	หมัด อัปเปอร์คัท	รวม
1	บุญมี เกียรติสุข	-	8	1	-	9
	พัชรินทร์ ศรีพัชรินทร์	1	38	-	1	40
2	ฟ้าลั่น ลูกพระบาท	-	1	-	-	1
	สิทธิชัย มนต์สงกราม	1	10	4	1	16
3	ทวนทอง ลูกเคยา	-	7	-	-	7
	รัก กักดีประสงค์	7	58	-	2	67
4	พันธ์ศักดิ์ ส.ธนกุล	-	65	3	4	72
	สามเหลี่ยม ลีลาไทย	-	86	3	9	98
5	จักรกฤษณ์ พรรัตนแสง	-	77	11	1	89
	รูกมาต ชูวัณณะ	-	15	-	-	15
6	วันรณย์ กักกิมณเฑียร	-	54	2	6	62
	ชุกัทา สิงห์โนนสวน	-	12	3	-	15
7	หางกง กักคิอุดร	-	44	2	10	56
	นิคมเล็ก เพชรโพธิ์ทอง	-	18	-	2	20
8	ทองใบน้อย ศิษย์เขียนกุ่ม	-	22	-	-	22
	บรรพต กักคิสมุทร	-	11	3	-	14
9	จอมโหด ลูกสำโรง	-	2	2	-	4
	สิงห์ทองน้อย ส.วีระกุล	-	14	1	-	15

ตาราง 12 (ต่อ)

คู่ที่	ชื่อ - คณะนักมวย	จำนวนครั้งที่ชก				
		หมัด ตรงหน้า	หมัด ตรงหลัง	หมัดฮุค	หมัด อับเปอร์คัต	รวม
10	สถานี วิชิตเกรียงไกร	-	8	2	-	10
	บ้านดอน เกียรติบางพระฯ	-	30	6	-	36
รวม		9	580	43	36	668

ตาราง 13 แสดงผลการวิเคราะห์การใช้ดอกไม้

คู่มือ	ชื่อ - คณะนักมวย	จำนวนครั้งที่ดอกไม้						
		ดอกไม้ เจียง	ดอกไม้ ตัด	ดอกไม้ จัด	ดอกไม้ กระทุ้ง	ดอกไม้ พุ่ม	ดอกไม้ กลับ	รวม
1	นายพินัย ส.ธนกุล	1	-	-	-	-	-	1
	แม่เบอร์ ลูกเจ้าแม่	1	1	-	-	-	-	2
2	วรวิทย์น้อย ส.สวัสดิ์	2	-	-	-	-	-	2
	กัมปนาท ล.เพ็ญจิต	-	-	-	-	-	-	-
3	ทองแท้ ประชุมชัย	-	-	-	-	-	-	-
	ผิวอ่อน ห้องภาพาปาริชาติ	-	-	-	-	-	-	-
4	ทองแดง แพร่เทือก	2	-	-	-	-	-	2
	เดช ครุฑอาวุธ	-	-	-	-	-	-	-
5	ประสงค์เพชร ส.ธรรมมา	-	-	-	-	-	-	-
	บัววี หมองชุมพร	2	1	-	-	-	-	3
6	บุญเกิด แพร่เทือก	-	-	-	-	-	-	-
	เกาะโพธิ์ กิษย์ชาญยุทธ	-	1	-	-	-	-	1
7	นกน้อย กิษย์รุ่งศักดิ์	-	-	-	-	-	-	-
	แก่นเพชร แด้มทองชัย	-	-	-	-	-	-	-
8	ธนอินทร์ ช.เชื้อชาติ	-	-	-	-	-	-	-
	แสนไพลิน วิจารณ์จนา	-	-	-	-	-	-	-
9	นิคม เพชรโพธิ์ทอง	1	1	-	-	-	-	2
	เกษมสันต์ กิษย์ลุดดง	1	-	-	-	-	-	1

ตาราง 13 (ต่อ)

คู่มือ	ชื่อ - คณะนักมวย	จำนวนครั้งที่ตอก						
		ตอกเฉียง	ตอกค้ำ	ตอกจัด	ตอกกระทุง	ตอกพุ่ง	ตอกกลับ	รวม
10	พญาลเล็ก กิษย์ขุนทอง	-	-	-	-	-	-	-
	ชูปเปอร์น้อย กิษย์โชคชัย	-	-	-	-	-	-	-
รวม		10	4	-	-	-	-	14

จากตาราง 9 - 13 ที่แสดงถึงการใช้ทักษะต่าง ๆ ของนักกีฬามวยไทย ที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์มาจากการแข่งขันจริง ทักษะใหญ่ ๆ ที่ใช้มีด้วยกัน 5 ทักษะ คือ เตะ เข้า หมัด ถีบ และตอก ทักษะแต่ละอย่างแยกเป็นชนิดย่อย ๆ ได้อีกหลายชนิด ผู้วิจัยได้ทำการแยกทักษะย่อย ๆ นั้นอย่างละเอียด แล้วนำมาคิดเทียบเป็นร้อยละเพื่อหาทักษะที่สำคัญที่สุด ที่นักกีฬามวยไทยใช้มากที่สุดในช่วงแข่งขัน แล้วนำเอาทักษะนั้น ๆ มาสร้างเป็นแบบทดสอบทักษะ

1. ทักษะการเตะ

1.1	เตะเฉียงบริเวรลำตัว	1241	ครั้ง	=	90.32 %
1.2	เตะเฉียงบริเวรหัวนคอ	24	ครั้ง	=	1.75 %
1.3	เตะค้ำบริเวรลำตัว	-	ครั้ง	=	-
1.4	เตะค้ำบริเวรขา	109	ครั้ง	=	7.93 %
1.5	เตะค้ำบริเวรหัวนคอ	-	ครั้ง	=	-
1.6	เตะตรง	-	ครั้ง	=	-
1.7	เตะด้วยสันเท้า	-	ครั้ง	=	-

2. ทักษะการชกหมัก

2.1 หมักทรงหน้า	9	ครั้ง	=	1.35 %
2.2 หมักทรงหลัง	580	ครั้ง	=	86.82 %
2.3 หมักยี่ค	43	ครั้ง	=	6.44 %
2.4 หมักอัปเปอร์คัต	36	ครั้ง	=	5.39 %

3. ทักษะการเข้า

3.1 เข้าเฉียงบริเวณลำตัว	676	ครั้ง	=	91.72 %
3.2 เข้าตรง	61	ครั้ง	=	8.28 %
3.3 เข้าคัก	-	ครั้ง	=	-
3.4 เข้าลอย	-	ครั้ง	=	-

4. ทักษะการถีบ

4.1 ถีบหน้า	5	ครั้ง	=	2.21 %
4.2 ถีบขา	2	ครั้ง	=	.89 %
4.3 ถีบลำตัว	219	ครั้ง	=	96.90 %

5. ทักษะการตอก

5.1 ตอกเฉียง	10	ครั้ง	=	71.43 %
5.2 ตอกคัก	4	ครั้ง	=	28.57 %
5.3 ตอกจึก	-	ครั้ง	=	-
5.4 ตอกกระทุ้ง	-	ครั้ง	=	-
5.5 ตอกพุ่ง	-	ครั้ง	=	-
5.6 ตอกกลับ	-	ครั้ง	=	-

ทักษะทั้ง 5 ชนิดใหญ่ ๆ ที่นักกีฬามวยไทยใช้แข่งขันนั้นเมื่อนำมาคิดเทียบเป็นอัตรา
ร้อยละ จะได้ดังนี้

ทักษะการเตะ	45.51 %
ทักษะการเข้า	24.41 %
ทักษะการชกหมัด	22.13 %
ทักษะการถีบ	7.49 %
ทักษะการศอก	0.46 %

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย	ครองจักร งามมีศรี
ภูมิลำเนาเดิม	18/5 ตำบลขอนสารเดช อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี
ภูมิลำเนาปัจจุบัน	69/10 หมู่ 3 วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพมหานคร อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
การศึกษา	
ปีการศึกษา 2504	สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนวัดขอนสารเดช อำเภอดงหลวง
ปีการศึกษา 2507	สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนดงหลวง อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี
ปีการศึกษา 2510	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนดงหลวงวิทยา อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี
ปีการศึกษา 2513	สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับต้น (ป.กศ.ต้น) จากวิทยาลัยครูเทพสตรี อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
ปีการศึกษา 2517	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขต กรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2530	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
ปัจจุบัน	รับราชการอยู่ที่วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพมหานคร ตำบลบึงน้ำรักษ์ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี สังกัดกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ